N Nr. 17

Signal

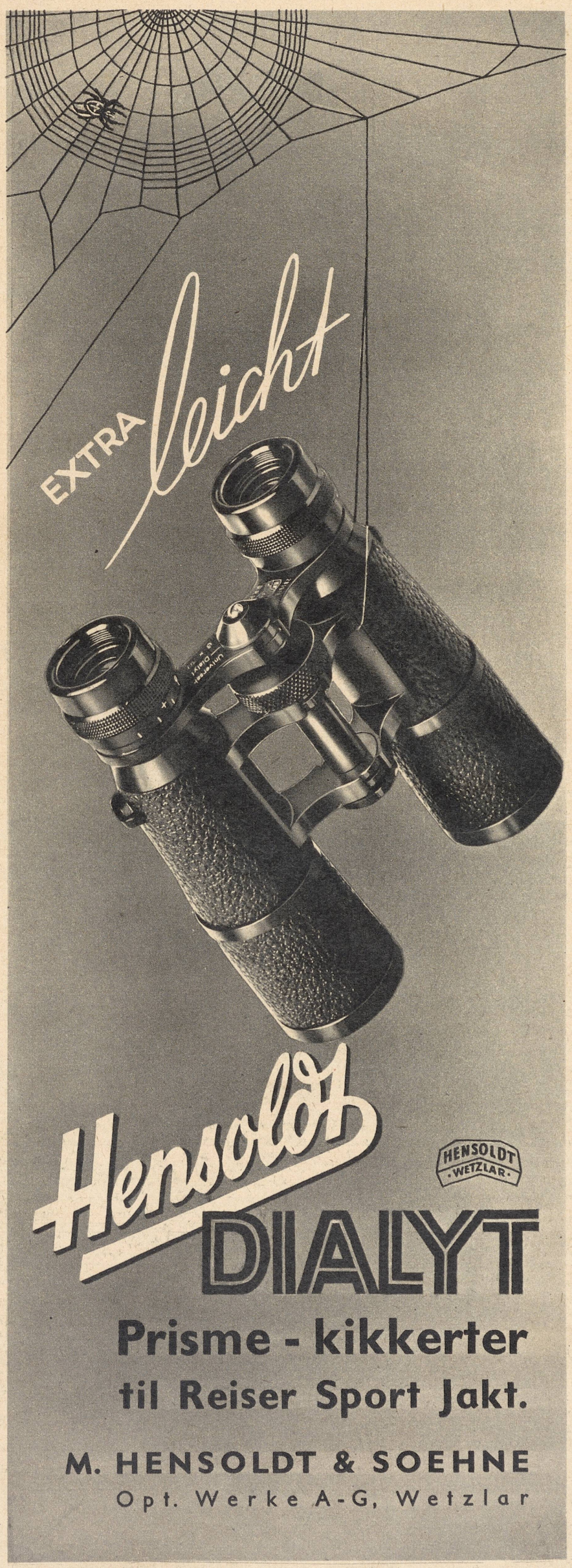
SPESIALUTGAVE AV „BERLINER ILLUSTRIRTE ZEITUNG“ · DESEMBER 1940

Belgia fr. 2.— / Bulgaria lewa 10.— / Danmark 50 øre / Finnland mk. 4.50 / Frankrike fr. 3.— / Hellas drs. 11 / Italia lire 2— / Jugoslavia dinar 5.— / Nederland 20 cents
Norge 45 øre / Portugal esc. 2.50 / Romania lei 16.— / Sverige 50 øre / Sveits 45 cent / Slovakia kr. 2.50 / Spania ps. 1.50 / Tyrkia piaster 15.— / Ungarn 36 filler / Amerika 10 cents

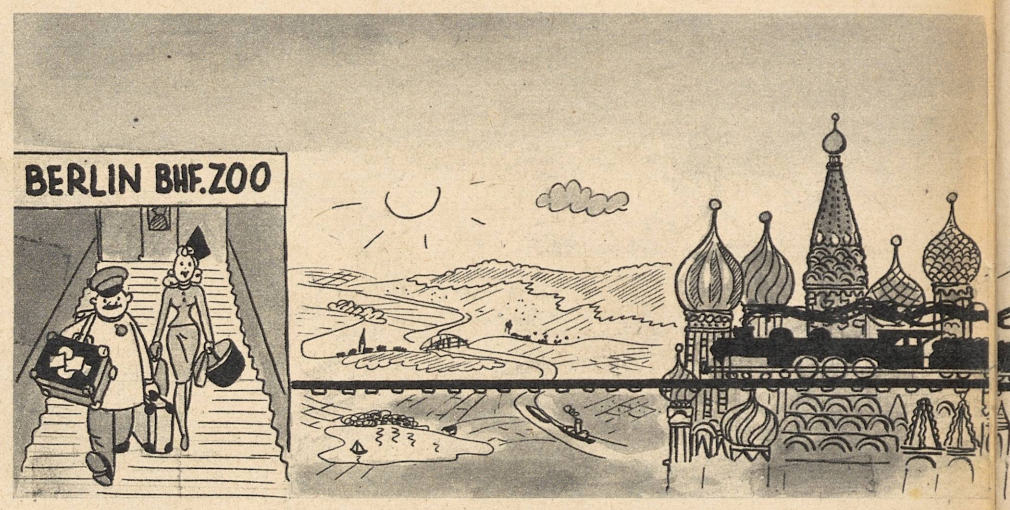
Universitetsbiblioteket i Tromsø

En av de mest fremgangsrike flyvere:
oberstløitnant Mølders

COPYRIGHT 1940 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

Asia-ekspressen

Ved solopgang forlater vi ferjen i Fusan. En pastellartig sart rød farvetone ligger over de hvite skyer på himmelen. Vi er litt vemodige om hjertet, idet vi for siste gang betrakter det dampskib som har brakt oss hit. Det hadde atter en gang skjenket oss den følelse, som man vel alltid får når man går ombord i et skib: lengselen efter den ukjente fjerne verden.

En ting står fast: Efter all menneskelig beregning vil det vare en tid, før vi atter vil bli besjelet av denne følelse. Det som nu venter oss er ekspresstogene. På skiltet til den vogn, som skal herberge oss de neste fireogtyve timer, står det: Til Peking! Før vi fikk utlevert sovevognsbillettene, måtte vi forelegge avskriften av et telegramm, hvis betydningsfulle skrifttegn vi ikke kunne tyde. Men efter et par minutters usikkerhet stiger vi stolt inn. Saken er i orden!

For første gang befinner vi oss i en kupé, i hvilken overkøien ligger på tvers. Det er et rummelig gemakk med klaffebord og stol og man merker at det er innrettet med lange reiser for øie.

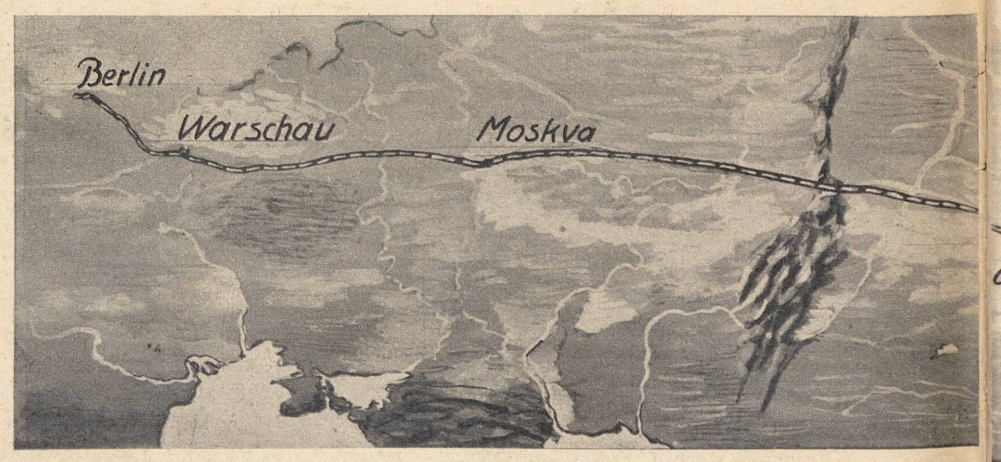
Akkurat som barn, der har fått et nytt leketøi, må vi nøie undersøke alle enkeltheter. Og vi er begeistret. Like bak oss er vognens annen avdeling, "utsiktssalongen", fra hvilken man behagelig tilbakelent i en klubbstol kan betrakte det vidunderlige koreanske landskap.

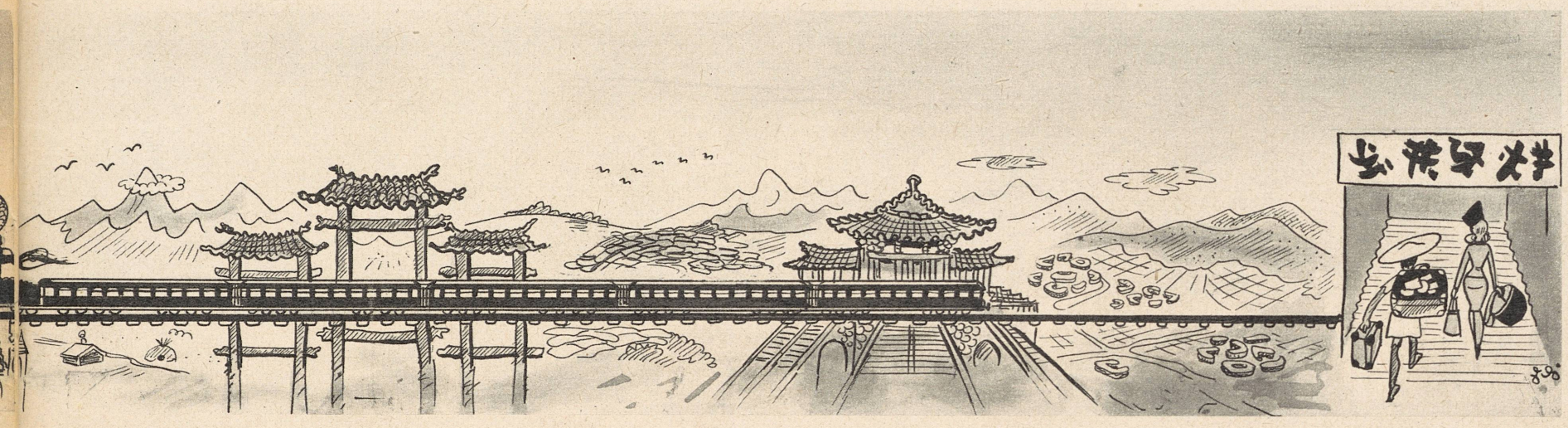
Vi så de bisarre små øier i den japanske innsjø og øirikets steilt opstigende vulkanske fjellknauser. Nu kan øiet hvile ved å betrakte de langstrakte daler og de gradvis stigende brede åsrygger. Vi har ikke vært lenge underveis før der blir brakt oss te. Vi føler det som en velgjørende opmerksomhet, for efter det lange ophold i Japans fuktige klima er vi her på fastlandet efter hvert blitt tørre i halsen.

Korea! Det er ikke bare et annet landskap, men også menneskene, vognene, alt omkring oss er omgitt av en annen atmosfære. Her føler man sig som i et kolonialrike. På første klasse bemerker man den fornemme reisende kledd i kinomo. Koreanerinnen er kledd i et vidt skjørt med forklæ, en drakt, som i det fjerne minner oss om sydtyske fjellfolk eller om mennesker fra Schwarzwald. Og det ennu mer, når man ved kvinnens side ser mannen med sin eiendommelig formede, flosshattlignende hodebedekning.

Den overfylte tredje klasse er et tegn på at vi reiser inn i det store menneskereservoar China. De velvoksne skikkelser ved siden av oss i utsiktsvognen er sikkert mandsjurier, som reiser tilbake til sitt hjemland. Den stadig mer følelige tørrhet tyder på, at vi mer og mer fjerner oss fra havet. Mange reisender spiser de saftige frukter "naschis", som efter europeiske begreper danner en mellemting mellem epler og pærer.

Dessverre hadde vi ikke med en gang fulgt spisevognskellnerens høflige innbydelse. Som følge derav måtte vi efter den egentlige aftensservering ta plass ved bord, hvor de mange supper og sauser hadde efterlatt sine spor ved kjøringen gjennem de tallrike kurver.

Solnedgangen er her anderledes enn den vi kjente fra Japan, den er mindre farverik. En mørkerød ildkule synker i horisonten og derpå blir det hurtig mørkt. Plutselig blir det meget koldt.

Ved overskridelsen av den koreanisk-mandsjurike grense må vi finne oss i temmelig inngående kontroll og „the trainboy" har den følgende morgen besvær med å få vekket oss. Langsomt går det op for oss at vi snart er i Mukden og at ingen forlanger utfylning av formularer eller åpning av kufferter.

Dessverre har vi ikke lang tid til å bese dette interessante industrisentrum i Mandsjuria. Snart står vi atter på perrongen og ser Asia-ekspressen bruse inn, hint berømte tog, hvis skjønnhet og bekvemmelighet enhver vet å fortelle noe om, som har reist med det. I spisevognen fikk man alle slags cocktails og utmerket mat. Det var således intet under, at den "korte" tid til Charbin — otte timer — gikk i en fart.

Hvert avsnitt av denne Asiareise ga oss en eller annen gåte å løse. I Fusan spurte vi oss selv om det vilde lykkes å få sovevognsbilletter. I Mukden dreide det sig om å få løst ekspresstillegg til luksustoget. To dage senere står vi atter på en perrong og ser det ankommende tog forventningsfullt imøte. Hvad slags vogn vil nu skjebnen denne gang forunne oss? Blir det en pullmannvogn eller en sovevogn med enekupéer? Dette er meget viktig for oss på grunn av vår bagasje. For sikkerhets skyld hadde hver av oss ekspedert to kufferter som reisegods, og senere viste det sig at vi uten vanskelighet hadde kunnet plasere altsammen i vår kupé.

Atter er det et fullstendig annet landskap som glir forbi. Det er steppen, som vider sig ut i det uendelige. De få små sjøer er bedekket med et tynt islag. Hist og her er også litt sne blitt liggende igjen. Karakteristiske er lerhyttene, der, som overalt i Mandsjuria og China, er omgitt av små „bymurer". Store fåreflokker flykter vekk fra toget, mens deres voktere, som sitter på hesteryggen i iksemplarisk holdning, med sinnsro betrakter dette symbol på en fremmed og rastløs verden.

Den merkeligste oplevelse på denne reise er den selvfølgelighet med hvilken man venner sig til å stige om fra det ene tog til det andre. Det er nesten som om man ikke lenger føler den evige rullen som noen besværlighet.

Man er tilslutt bare nysgjerrig efter å vite hvilke spørsmål den neste passkontrollør vil stille og hvor grundig den neste tollkontroll vil være. Med slike formodninger fordriver vi tiden mens vi sitter ved middagsbordet i Hotel Manschouli.

Nu venter vi på det store eventyr: Sibiria-ekspressen. Mens vi underkaster oss den mandsjuriske utreisekontroll, ser vi ennu intet til toget, men de ualmindelig brede spor på den andre siden av stasjonen, viser oss hvor det vil kjøre inn.

Og så har vi allikevel forsømt det store øieblikk, for da vi kommer ut av tollhuset med våre kufferter. står det der allerede med sine høie og brede vogner og sine rummelige kupéer. Det er noe forlokkende ved den tanke, nu i seks dager, å kunne innrette sig i denne værelseslignende kupé. Mens vi undersøker muligheten av å anbringe all vår bagasje, er vi allerede kommet til den russiske innreisestasjon og så må altsammen først bæres ut igjen.

Klokken er seks og de som av naturen er pessimister mener, at vi ikke vil komme til ro før klokken to om natten. Vi tror ikke noe på dem, for funksjonærene i reisegodsavdelingen arbeider rolig og hurtig og har snart undersøkt våre kufferter, for så vidt de ikke allerede var plombert. Allerede klokken ni er våre pelser og smykker opnotert, valuta-bevidnelser utferdiget og våre kupéer frigitt.

For første gang lyder det russiske lokomotivs gjennemtrengende sirene og med et rykk, som vekker vår bevissthet om øieblikkets betydning, setter toget sig i bevegelse.

Seks dager i Sibiria-ekspressen! På den hurtighet hvormed vi blev kvitt matkortene våre, merket vi hvor raskt tiden gikk. Regelmessige kortspill-timer, et formiddags glass og noen flere glass om aftenen det var vår dagsinndeling. Av og til dukker erindringer fra vår skoletid op. Navn blev til virkelighet: Irkutsk og Baikalsjøen. Stepper og skoger veksler, men det beherskende inntrykk var dog de endeløse vidder, hvis utstrekning jeg bare har sett maken til i Nordamerika.

Mens vi sitter og fordøier disse inntrykk glemmer vi nesten hvilke uhyre avstander vi har overvunnet. Vi nærmer oss allerede Europa, Skikkelsene og ansiktene til de innstigende passasjerer forekommer oss allerede mer kjente og fortrolige. Den blonde, unge offiser, som sitter overfor oss i spisevognen kunde være en tysker. Jeg sier dette til min ledsagerske og mens jeg sier det, blir jeg først klar over at vi har reist gjennem hele Asia. Krasnojarks, Jenissei, Ob og dens bielv Irtysch ligger allerede bak oss. Og vi så den gamle by Omsk.

Vårt tog er overfylt av russere som skal til Moskva. De skal til møter og skolekurser. Offiserer, som utmerket sig ved en overordentlig høflighet overfor damene, er på vei til sine nye stillinger.

Utløperne fra Ural er meget skogrike. Det er nesten med beklagelse at vi inntar vårt siste måltid i spisevognen. Vi hadde satt særlig pris på det gode russiske smør og på den varme hønsesuppe, som i kulden varmet oss godt op.

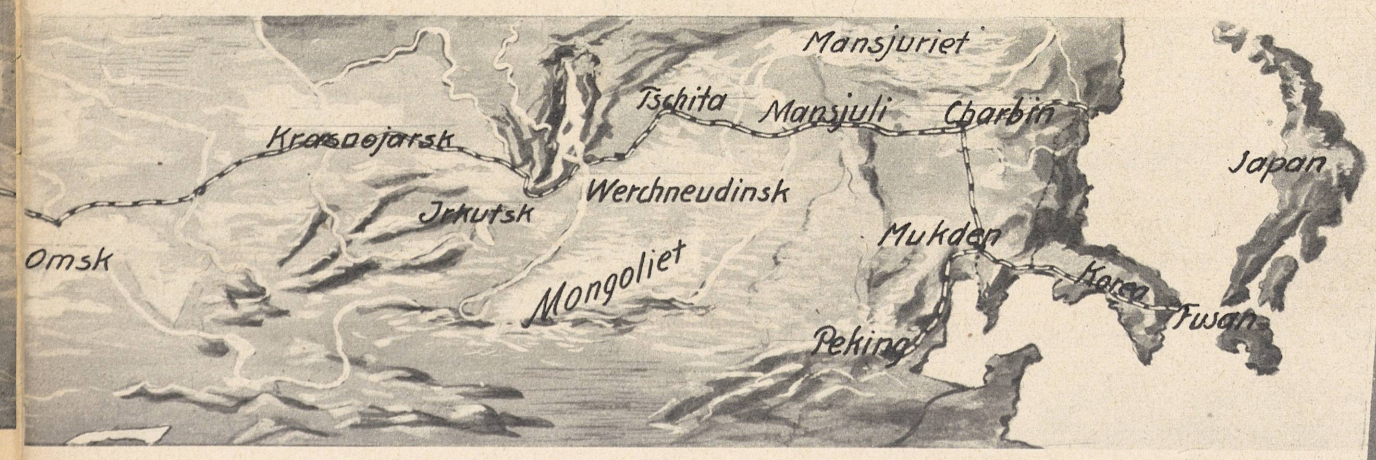
Det var høist ugjerne, at vi i Moskva skilte lag med Sibiria-ekspressen, hvor vi hadde hatt et så behagelig herberge. I det stille ønsket vi, at toget skulde bli forsinket. Og således kom det også! Vi rakk ikke det korresponderende tog, og den neste morgen, efterat alle formaliteter var iorden, kunde vi begi oss ut på den Røde plass. Der så vi Kreml, denne enestående kombinasjon av asiatisk og europeisk kunst.

Ennu har vi igjen en reise på seksogtredve timer! Men hvad betyr det for oss, som har rast igjennem det asiatisk kontinent med det fjerne østens ekspresstog. Det er bare et kattesprang. Vi oplevde riktignok et spennende intermesso da vi ved omstigningen i Dünaburg, hvor vi 5 personer med seksogfirti reisegodskolli skulde bytte tog i løpet av syv minutter, var bekymret med hensyn til våre toll plomber.

Takk skal de jernbanefunksjonærer ha som lot oss være i fred, der vi sto omringet av våre kufferter og kasser!

Det er en erfaringsmessig kjensgjerning, at de siste timer av en reise er de lengste. Vi kunde nesten ikke avvente det, men da vi efter fjorten dager for første gang så et stasjonsskilt, som vi kunde lese, blev vi grepet av den store lykkefølelse: Nu er vi hjemme igjen!

F. v. R.

Genève, mai 1931 : Folkeforbundets Europa-komité forkaster den tysk-østerrikske tollunion. Dette var en av de skjebnesvangre feil, som den komité begikk, der dengang blev betraktet som den første virkeliggjørelse av Paneuropatanken. Vårt billede viser møtet i den provisoriske glass-sal i Folkeforbundspalasset i Genève under den franske ambassadør François-Poncet's (pil) presidium. Videre til venstre den tyske utenriksminister Curtius og den østerrikske minister Schober. Til høire Aristide Briand

Pan-Europa på avveie

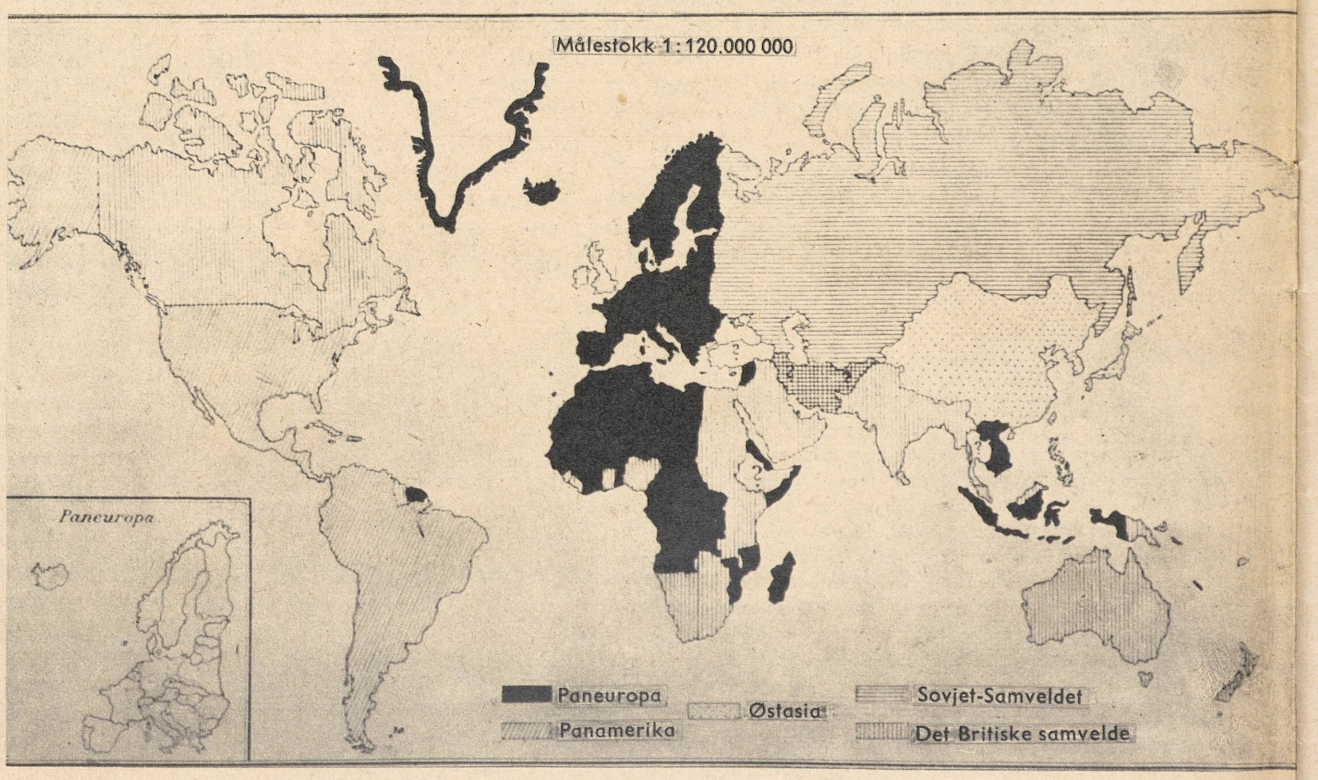
Grev R. N. Coudenhove-Kalergi, forfatteren av den i 1923 utkomne bok „Paneuropa", som dannet grunnlaget til den paneuropeiske bevegelse

I ulykkens år 1923 utkom boken „Pan-Europa". Den var „tilegnet Europas ungdom" og på omslaget var anbrakt „det symbol, under hvilket alle staters paneuropéere skulde forenes — solkorset: det røde kors på den gyldne sol, humanitetens og fornuftens symbol". Det skulde virkelig megen dumdristighet eller fullkommen verdensfjernhet til, midt under den tyske og østerrikske inflasjon og med Rikets dypeste avmakt og splittelse for øie, på det tyske sprog å fremkomme med et oprop til Europas samling. Forfatteren, R. N. Coudenhove-Kalergi var en ukjent ung mann fra Wien. Man var snart på det rene med, at denne Wienergreve Coudenhove hverken var tysk eller noen efterkommer av det forsvunne dobbeltmonarkis adel, men en eiendommelig internasjonal fremtoning, en „européer" med japansk islett i blodet. Var han virkelig en forløper, som forutså de kommende tings tvingende nødvendighet? Var han en mann av det nye Europa, som nu rykker frem? Nei! Til tross for sin ungdommelige gestus var han fullstendig bundet til det gamle Europa, der hadde beseglet sin egen tilbakegang ved de traktater som hadde fått sine navn efter Pariserforstaden. „Verdens politiske ledelse ligger idag i Washington, London, Moskva, Tokio og Paris. Her er de internasjonale kraftområders midtpunkter, og dermed er de fremtidige verdensrikers omriss antydet." Dette fremholdes på det sted i boken, hvor Coudenhove forklarer det her gjengitte programmatiske verdenskart med en ny deling og organisasjon av jorden. På et annet sted heter det: „Hvis Napoleon hadde seiret ved Leipzig, så vilde vi allerede idag hatt Europas forente stater, enten under et bonapartisk eller under et republikansk regime ..." og „det sjette Europa rekker så langt mot øst som det demokratiske system". Dette var Coudenhoves første læresetning. I overensstemmelse hermed så han sitt fremtidige Pan-Europa som en forevigelse av grensene fra Versailles — „for den som rører ved disse grenser, rører også ved Europas fred" — med Paris som maktsentrum, i den hensikt „å sikre Tysklands tilslutning til vesten" og med det endelige mål for øie, i verdenspolitikken å ta parti for England mot Russland. Det mest overraskende paradoks hos Coudenhove er, at han på den ene side fastsetter at „Europa forplikter sig til å avverge ethvert fremmed angrep på det engelske moderland (muligens et russisk luftangrep mot London)" mens han på den annen side ser Englands kontraytelse ene og alene i beskyttelse av fransk og hollandsk India og mener at „England kunde forbli nøitral i en russisk-europeisk krig".

Denslags blev skrevet og offentliggjort i 1923. Først syv år senere forlot franskmennene det tyske Rhinland. I mellemtiden var Locarno-traktaten blitt undertegnet i 1925 og den tysk-russiske overenskomst i Berlin 1926 som gjenforsikring ved Tysklands optagelse i Folkeforbundet. Den tyske krise var i begrep med å bryte ut på ny, denne gang som del av en verdenskrise, som også rystet Amerikas økonomiske grunnvoller. I dette øieblikk oplevde Coudenhoves Pan-Europa efter initiativ av den gamle franske statsmann Aristide Briand, som efter Austen Chamberlains tilbaketreden og Stresemanns død var blitt alene igjen på Genfertribunen, en offisiell virkeliggjørelse, — men bare på det diplomatiske papir.

„Herr Briand ga idag en lunsj, der bivåntes av utenriksministrene fra de 27 europeiske stater, som deltar i det X. folkeforbundsmøte. Mot slutten av denne sammenkomst gjorde herr Briand rede for hvordan Europas organisasjon kunne tenkes. Efter en meningsutveksling erklærte de tilstedeværende delegerte enstemmig, at de tok til efterretning den franske ministerpresidents initiativ til oprettelse av et solidaritetsbånd mellem de europeiske regjeringer og at de hilste dette initiativ med sympati. Alle tilstedeværende forpliktet sig til å anmode sine regjeringer om å befatte sig med spørsmålet." Dette offisielle pressekomuniké fra Folkeforbundssekretariatet av 9. september 1929 var således avfattet i den typiske Genfer-stil. Åtte måneder senere, elleve år efter Versailles, den 17. mai 1930, ga den franske regjering med Youngplanens ikrafttreden den endelige befaling til rømning av Rhinlandet og overrakte på foranledning herav høitidelig til de 26 øvrige europeiske regjeringer — innbefattet Storbritannia — et „Memorandum på syv tett-trykte foliosider angående organisasjonen av en europeisk forbundsordning".

Det forekommer en helt spøkelsesaktig nu å lese dette skriftstykke. I lange setninger blir her det gamle ordsprog gjennemtersket: „Vask min pels uten at jeg blir våt." Efterat det langtrukkent er blitt forsikret at det påtenkte europeiske forbund ikke vilde være rettet mot hverken Folkeforbundet eller Hagerdomstolen eller „mot noen som helst etnisk gruppe i andre verdensdeler eller i selve Europa utenfor Folkeforbundet" kommer den passus, som ved det første forsøk på en praktisk anvendelse av det nye Europa-organ viste sig å være hestehoven i det hele: „Den europeiske samlings politikk, som idag må være målet for bestrebelsene

efter et første solidaritetsbånd mellem de europeiske regjeringer, innebærer virkelig en opfatning, som står i absolutt motsetning til den, som tidligere førte til dannelse av tollunioner i Europa, ved hvilke den innere toll blev avskaffet, mens det derimot ved de felles grenser blev reist så meget høiere skranker, d. v. s. at de i virkelighet var et verktøi i kampen mot de stater, som ligger utenfor denne union."

Med dette forkjærte argument blev det beskjedne projekt til en tysk-østerriksk tollunion brakt til fall i mai 1931 og — hvilken ironi! — begravet nettop i den såkalte Europa-komité, som var blitt dannet i Genève i henhold til det franske memorandum. Komitéens formann var François Poncet, som senere blev fransk ambassadør i Berlin. I de skarpeste ord beskyldte han den tyske og den østerrikske regjerings representanter for høiforrederi. mot Europa, fordi de hadde våget å forsøke i det minste på ett sted å overvinne det i det mellemeuropeiske økonomirum herskende kaos. Ved siden av ham satt gamle Briand med sin grå løvemanke, trett og sammensunken med sin evige sigarett i munnviken. Han vilde i disse uker gjerne være blitt republikkens president, men han blev forkastet av sine tallrike fiender, ikke minst fordi man bebreidet ham for begunstigelse av den fremfor alt fryktede „Anschluss". Dette var Genèves Pan-Europa i praksis.

La oss ennu kaste et blikk på regjeringenes svar på de franske forslag. Vedkommende Pariser-memorandum foreslo en europeisk konferanse og — efter den yndede Genfer metode — dannelse av en engere europeisk komité. For å bevare begge gremier „for en enkelt makts overvekt, må forsetet innehas av de deltagende stater efter tur". Første gangs forsete tilfalt naturligvis Frankrike og med det ovennevnte resultat! Forøvrig befattet memorandumet sig frem for alt med politikkens selvfølgelige forrang fremfor handelen og unnlot omsorgsfullt enhver hentydning til problemet vedrørende revisjon av traktatene fra 1919. Riksregjeringens svar av 11. juli 1930 måtte da selvfølgelig ta dette forbehold: „Alle forsøk på en bedring av den politiske situasjon i Europa vil være avhengig av om grunnsetningene for full likeberettigelse, lik sikkerhet for alle og en fredelig utjevning av folkenes naturlige livsnødvendigheter kommer til anvendelse. Hvor bestående forhold er i strid med disse grunnsetninger, må man finne virksomme midler til forandring av dem. Det er håpløst å ville bygge op Europa på et fundament, som ikke vil kunne holde stand mot den naturlige utvikling." Og hvad hadde Storbritannias regjering å si til den vennligsinnede franske stats forslag? Svaret av 16. juli 1930 var aldeles ikke opmuntrende. Hans Majestets regjering i de Forente Kongeriker trakk sig prinsipielt tilbake til overveielser i forbindelse med dominiernes regjeringer og erklærte forøvrig ikke å være overbevist om at en oprettelse av nye og uavhengige internasjonale institusjoner ved moden overveielse vilde vise sig å være nødvendig eller ønskelig.

Pan-Europa som Englands bufferstat og Englands klare avslag på å innlate sig med et selv så blekt og teoretisk fellesskap av europeiske stater, det er de aktuelle erindringer om Pan-Europa på avveie. Idag blir det europeiske problem løst sentralt av de mellemeuropeiske makter som dengang var viljeløse objekter i en politisk ensidig og leveudyktig fremtidsplan.

Max Clauss

Europa som Englands puslespill

„Den eneste politikk som garanterer Englands sikkerhet, er dannelsen av et fredelig og vennligsinnet system av stater i Europa som stort sett skulde være så å si en bufferstat mot Russland og hindre dette lands fremtrengen i de britiske farvann . . ." Således var det Coudenhove så Europa i sin bok, som vi her siterer og således fremstilte han det også på et kart i boken (til venstre). I virkeligheten var det imidlertid ennu værre: Europakartet var som et puslespill, og hermed hadde England frie hender. Vår tegner hadde en visjon (til høire) — spillets figurer, de europeiske stater, som av den engelske spiller nettop er brakt om hverandre, ligger der i en selsom orden . . . de danner Storbritannias omriss! Ja, England forstod alltid å forhindre dannelsen av et enig Europa og å trekke nytte herav

Der hvor mennesker knapt nokk kunde komme frem, gjaldt det dessuten å få med sig vogner og dyr. Bare det utholdende muldyr kunde brukes her. Man måtte spenne hestene fra

Sprengte broer kunde ikke lenge opholde fremrykningen. Italienske pionérer som er vant til fjell, — er sanne kunstnere når det gjelder å legge provisoriske broer

Med saueskinnsluen på hodet og dolken i hånden drar de albanske militssoldater i krigen for å befri sine brødre i de greske grenseområder

Over fjell og strie elver

Hos de italienske tropper i Hellas

Ved det første fremstøt i Hellas hadde de italienske tropper voldsomme terrengvanskeligheter å overvinne. Epirus' fjell er stenete, dalene snor sig imellem, og de strie elver vilde også uten høstens sterke regn ha skaffet den fremrykkende hærs pionérer et betraktelig arbeid. Vi viser her noen billeder av vanskelighetene, og den glimrende måte hvorpå de blev overvunnet.

Med popen i sin midte iler landsbyens eldste imot de italienske befriere

De dårlige veiene i Epirus var av regnet forvandlet til en eneste sump. Troppene brukte grener og småtrær til underlag eller opgikk nye veier langs fjellavsatsene

Forfatteren MUSSOLINI

Den italienske regjeringssjef Benito Mussolini er forfatter av tre teaterstykker. Sammen med Giovacchino Forzano har han skrevet: „Hundre dager", „Julius Cæsar" og „Cavour". I det følgende offentliggjør vi siste scene av tredje akts tredje billede i Mussolini-skuespillet „Cavour".

Efterat stykket, som spilles i året 1859, har skildret kong Victor Emanuels og Cavours kamp for Italias uavhengighet og enighet, skildrer forfatteren i siste scene, som vi offentliggjør her, den situasjon som opstod ved at Napoleon III, franskmennenes keiser, ikke holdt de løfter han hadde gitt den italienske regjering, nemlig å understøtte den i kampen for Italias frihet og enighet. Før stykkets siste billede meddeler franskmennenes keiser kongen av Italia sin forandrede mening.

(Kongens generalkvarter i Montambano. Scenen er tom. På det store bordet brenner et vokslys. Plutselig blir døren i bakgrunen revet op og kongen kommer inn, fulgt av Nigra. Kongen dirrer av ophisselse. Han kaster luen fra sig og puster et øieblikk tungt og dypt. Som om han kunde kveles av varmen i værelset river han også frakken av sig og bretter ermene op til albuen. Med skjelvende hender tenner han sig en sigar. Går noen skritt for å vinne herredømmet over sig selv.)

Kongen

Nigra, hent greven. Men kom også selv med tilbake. (Nigra går ut. Kongen setter sig med, nevene presset mot tinningen. Cavour kommer inn, fulgt av Nigra. Han ser ut som et menneske som i flere timer venter på en beslutning som har avgjørende betydning for hele hans liv. Ophisset til det ytterste. Våger ikke å spørre og kongen selv våger heller ikke å snakke. En stund kvalfull taushet. Kongen tar avskriften av fredsbetingelsene op av bukselommen og rekker ham den.) *Her — les det der!* (Cavour griper dokumentet, leser. Hans leber skjelver. Ferdig med det, vakler han litt og river snippen op.)

Cavour

Nei! — Nei! Bedrag! Et oplagt bedrag! Denne fransk mann vil også stjele fra oss æren! Nei! Deres Majestet kan aldri sette Deres navn under denne skammelige overenskomst. (Kongen klamrer sig fast til bordkanten som om han vil bryte den av.) *Deres Majestet må ikke gjøre Dem til medskyldig, til medskyldig i et — forræderi mot det italienske folk? Dette italienske folk er kommet til oss — til oss, Majestet Dets beste, dets tapreste menn har samlet sig om oss. Og for denne troskap skal de nu atter bli utlevert de østerrikske småfyrster, forat disse herrer skal få utøve sin hevnakt mot de mest trofaste? Det skal være lønnen for deres troskap? For pokker, Majestet, om noe sådant forhandler man ikke. Hvorfor snakker vi i det hele tatt om disse franske uforskammetheter!* (Peker på arket.) *Dette her er et spark for hver av våre døde, for hver av våre martyrer!*

Kongen

(som skalv under dette utbrudd, fatter sig nu med beundringsverdig ro). *Jeg føler som Dem. Det er ikke min skyld, når ikke keiseren vil fortsette kampen. Men hans fredsønsker er resultatet av modne overveielser, og jeg kan ikke tvinge ham til krig.*

Cavour

For noe snakk! Han kan gå pokker i vold, denne vaskeklut av en keiser, som ikke engang er noen riktig efterkommer av den store Napoleon — dette kronede feiltrin som sender sin hustru jammerfulle telegrammer fordi han er så ille tilmote! Syk og svekket er han på grunn av sitt tøilesløse liv i Milano. Han kan dra til helvede og la oss være alene! For Turin og huset Savoyen vil vi heller la oss slakte ned, enn fortsatt å være forbundet med en sådan! (Kongen og Cavour stirrer på hverandre.) *Å, Mazzini, du hadde allikevel rett! I januar i år skrev Mazzini: "Efter det første slag vil dere bli forrådt!" Mazzini — ja Mazzini er en profet og jeg — jeg har spilt bankerott.* (En hulken berøver ham stemmen.)

Kongen

Cavour, De må ikke si noe slikt. Det vet jo ikke selv hvad De sier. Tror Det det er lett for mig å være rolig? Vi to har ofret alt for fedrelandet — men nu må vi til og med også ofre vår harme. Vi må være iskolde og bare la vår fornuft tale. Vi må endog vite å bøie oss i ære — for fremtidens skyld, for fremtiden vil helt og alene tilhøre oss, også selv om nutiden bare halvt tilhører oss.

Cavour

Jeg kan ikke sette mitt navn under denne skammelige overenskomst, Sire. (Pause.) *Majestet, jeg ber om å få dimisjonere.*

Kongen

(mister nu også beherskelsen). *Så? Selvfølgelig! Haha! Dimisjon! For de herrer er det ganske enkelt å ordne noe sånt — de herrer kan ordne noe slikt i en fart: inngir sine avskjedsansøkninger og — vekk er de! Jeg derimot, kan ikke ta avskjed, jeg kan ikke la min stilling i stikken. Først våger man sammen med oss å begynne et uvisst foretagende, men så, i det frykteligste, mest ansvarsfulle øieblikk lar man en alene — alene med ansvaret over for folket og alene over for historien.* (Cavour forsøker å snakke.) *Nei — nei! Det er godt så!* (til Nigra) *Grev Cavour føler sig ikke vel, hans nerver er overanstrengt. Vil De ledsage ham så han kan få hvile ut.*

Cavour (spiller sitt siste kort ut)

Like så vel som en minister må vite når han bør ta avskjed, måtte, også — andre — vite, når det for dem er på tide å avdanke!

Kongen (skjelvende)

Grev Cavour, glem ikke at De taler til Deres konge.

Cavour (som vanvittig)

Mig kjenner italienerne — mig! Jeg er deres ekte konge!

Kongen (rasende)

Hvad! Hvem er her kongen og hvem uslingen? (For ikke å kaste sig over Cavour, skynner han sig mot døren til høire, men går tilbake til bordet igjen da Cavour i mellemtiden med en fortvilet bevegelse går ut av døren i midten. Nigra står som forstenet. Pause. Kongen til Nigra). *Hent straks Lamarmora!* (Nigra går ut. Kongen forsøker å holde ilden i sigaren som er ved å gå ut. Nigra tilbake med Lamarmora.) *General, grev Cavour vil ikke sammen med mig bære ansvaret for en fred som Napoleon søker å påtvinge oss. Han har derfor nettop inngitt sin dimisjon. Jeg gir Dem i opdrag, general, å danne det nye ministerium.*

Lamarmora

Sire, jeg kan ikke overta noe ansvar som en grev Cavour ikke våger å ta. Jeg ber derfor Deres Majestet ennu engang å overveie . . . (kongen avbryter ham med et knyttneveslag i bordet.)

Kongen

Også Lamarmora har overanstrengte nerver — også han kan gå til ro. Han må gjerne for mig hvile bløtt — på jorden og i himmeln (snur ham brått ryggen. Lamarmora ut. Kongen setter sig så med kvalt stemme hen til Nigra). *Nu —? Har De sett det, unge mann. Ikke sandt, det er herlig å være konge? Men Radetzky, han sa mig det allerede den gang, den gang ved vårt møte efter Novara: "Hvis De fortsetter på denne vei, vil De en dag stå helt alene". Den gamle mann hadde rett, nur lar disse herrer mig virkelig være alene — og landet vil forbanne mig.* (Cavour atter i døren uten at kongen bemerker ham. Kongen i et plutselig anfall av oprør). *Men at jeg — jeg — denne gang er den som har rett, det begriper ingen av dem. De begriper ikke at Italia ikke må bygges op ved fremmed hjelp!*

Cavour

Jeg begriper det.

Kongen

(idet han hurtig snur sig). *Hvad vil De? Hvem har kalt på Dem?*

Cavour

Italia.

Kongen (hårdt)

De ser spøkelser, greve, Deres nerver er ikke i orden.

Cavour

Nei, Majestet, jeg hører bare fremtidens rop. Men for å berede veien for denne fremtid er jeg ennu engang vendt tilbake. Ikke fordi jeg ønsker å ta min avskjed tilbake, min virksomhet er forbi. Jeg kommer av en annen grunn.

Kongen (stadig tilbakeholdende)

Hvilken grunn, grev Cavour, kan føre Dem til mig efter det som er hendt?

Cavour

Jeg vilde gjerne be Deres Majestet om unnskyldning for min heftighet. Jeg legger vekt på at mitt navn ikke settes i forbindelse med en fornærmelse av — Italias første konge.

Kongen

Cavour . . . er De gal? Dette sier De nu, efterat De har behandlet mig som en hund?

Cavour

Jeg er en slave av mange lidenskaper. Det vet jeg. Men jeg har også ære nok i livet til å tilstå mine feil. Jeg hilser Deres Majestet allerede idag som det enige Italias første konge. Et folk som har en hellig idé i hjertet — i hjertet og ikke i hodet — et slikt folk vil komme over nød og skuffelse — selv om de er så fryktelige som den der (peker på overenskomsten.) *Nu — også Deres Majestet tilhører folket, og er stor som de beste av vår nasjon. De blir også under denne orkan stående på statsskibets kommandobro, selv om besetningen først vil hyle og banne. Men gjennem orkanen styrer skibet sin kurs mot solen.*

Kongen

Cavour!

Cavour

Bare det vilde jeg ennu ha sagt, Majestet. Jeg er nu uten betydning. Styrmann overbord. I hans sted kommer der en annen.

Kongen

Jeg takker Dem, greve. Selv om vi også må skilles — Deres idé vil leve. Jeg vil føre den til ende. Vi skal allikevel skape det enige Italia — jeg og det italienske folk — uten fremmed hjelp.

Cavour

Ja. Italia er som — Gud. Det opstår ved sig selv. (Bøier sig dypt, går ut. Kongen stirrer efter ham og nikker så langsomt.)

Teppe

Il Duce

Med et modig, fjerntskuende blikk og med koldt blod treffer il Duce som øverstbefalende for det italienske imperiums armé sine betydningsfulle beslutninger som skal bidra sitt til å føre Europa inn i en ny og bedre tid. Farvefoto: Elsbeth Heddenhausen

Statsmannen

Med sindighet og ro, alltid avventende det rette øieblikk for sine handlinger, med varm kjærlighet til sitt folk, og dets beste for øiet, leder il Duce med genial sikkerhet sitt lands skjebne

Farvefoto:
Elsbeth Heddenhausen

Som en illustrasjon til den japanske soldatersang „Krigshestenes marsj“ . . . .

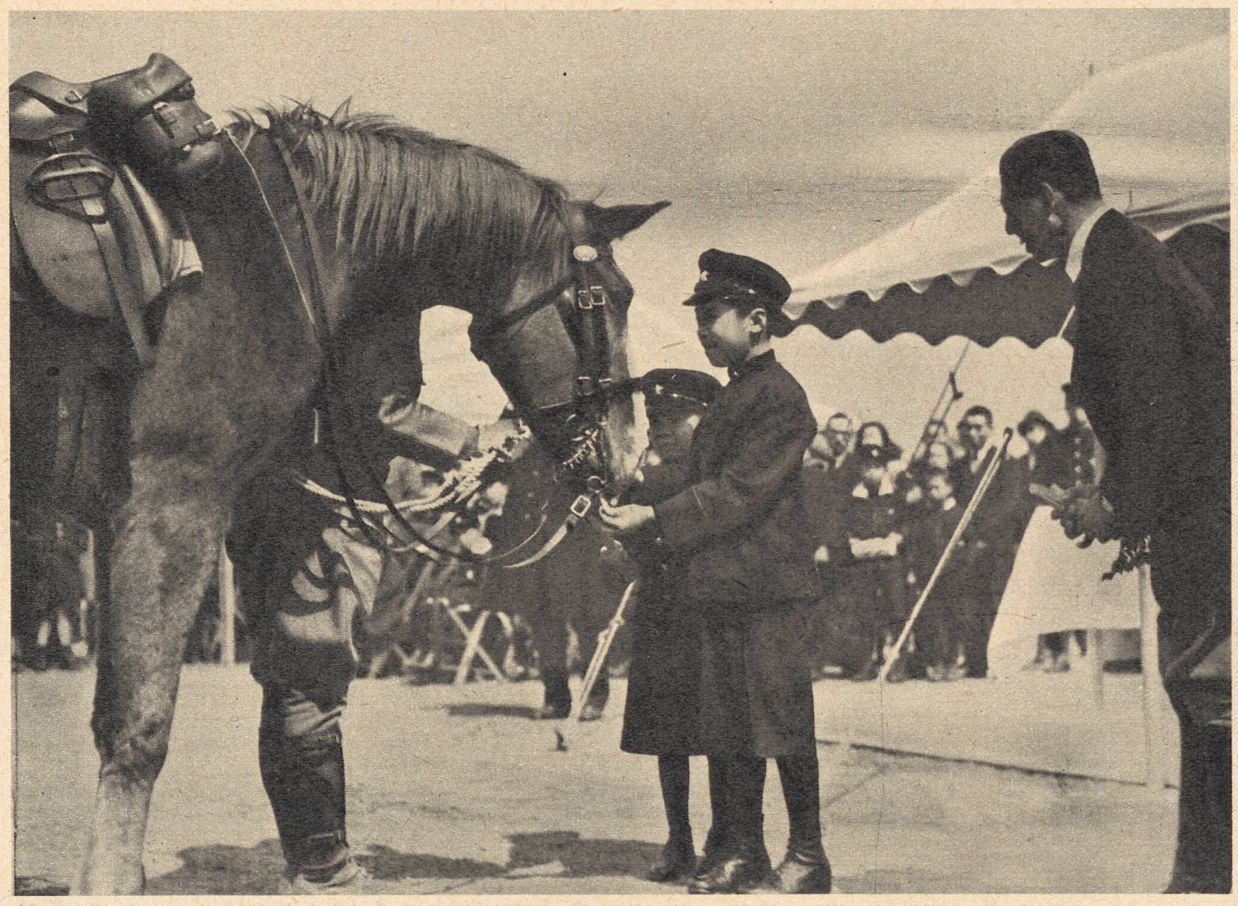
„Fremad, fremad over berg og elver. Vårt rop er stadig „fremad“, lyset foran oss stråler . .“

Krigshestenes marsj

愛馬進軍歌

（文部省唱歌）

Dette er „Krigshestenes marsj“ en sang som er tillegnet de japanske krigshester, som i trofast kameratskap deler alle sine rytteres strabaser

En krigshest blir udødelig Veteranhesten „Victory Mountain“ hadde den, efter japanske begreper, store ære å få en særlig lekkerbisken — gulrøtter — av en keiserlig prins' hånd. Dette var en symbolsk handling som blev foretatt i Tokio i „den ukjente hests“ uke

Efter slaget. „Det erobrede fort er vårt opholdssted for idag. Sov godt, gamle trofaste krigshest . . .!“ heter det i den japanske soldatersang. Den respekt for kameraten hesten, som fremgår av disse linjene, går også over til de falne dyrs ånd. Likesom åndene til de for fedrelandet falne menn tilegner man dem også bønner og røkelse . . .

Molotow

Efter en innbydelse fra den tyske risksregjering kom' formannen i Sovjet-Samveldets folkekommissœrs råd, uten rikskommissœr Molotow den 12. november 1940 til Berlin.

Mottagelsen på Anhalter Bahnhof i Berlin Riksutenriksminister von Ribbentrop ønsker president Molotow velkommen på perrongen. Efter mottagelsen gikk den russiske gjest og utenriksminister von Ribbentrop med generalfeltmarskalk Keitel langs æreskompaniet som hadde tatt opstilling foran jernbanestasjonen. Den russiske regjeringssjef bodde i slottet Bellevue, riksregjeringens gjestehus

Mottagelse i hotel Kaiserhof: Utenriksministeren forestiller hr. Molotow for ledene personligheter innen stat, parti og forsvarsmakt. Til venstre for statsminister dr. Meissner: den tyske ambassadør von Papen

Besøk hos Hermann Göring: Det Stortyske Rikes riksmarskalk Hermann Göring mottok hr. Molotow på sitt kontor, og

i Berlin

Innenfor rammen av det vennskapelige forhold mellem de to land vilde man forsette og utdype det ved en fornyet personlig sammenkomst.

hadde en lengere samtale med ham overensstemmende med de tysk-russiske vennskapelige forbindelser

Under samtalen mellem riksutenriksminister von Ribbentrop og president Molotow: I ministerens forværelse venter medlemmene av den russiske delegasjon på samtalens avslutning

Mottagelse i det nye rikskanseliet: Der Führer mottok formannen i Sovjet-Samveldets folkekommissærers råd, utenrikskommissær Molotow i nærvær av riksutenriksminister von Ribbentrop til lengere samtaler i en engere krets. Molotow var ledsaget av stedfortredende kommissær for utenrikske anliggender, Dekanosow. Der Führers og Stalins historiske avgjørelse om vennskap mellem disse to mektige riker som nu igjen er blitt naboer, — er et av de viktigste momenter for Europas nyordning og av verdensomfattende betydning

Efter en flere timer lang samtale i utenriksministerens kontor: Utenriksministeren tar avskjed med sin russiske gjest, som ved sitt besøk gjengjeldte hans besøk i Moskva ifjor

Mens der Führer hadde en samtale med herr Molotow, gjorde lederen av den tyske arbeidsfront, dr. Ley, de russiske gjester bekjent med den tyske sosialpolitikks opgaver og resultater. Ved siden av utenriksminister von Ribbentrop og riksmarskalk Göring hadde også der Führers stedfortreder, riksminister Rudolf Hess, en samtale med den russiske regjeringssjef

To av dem blev allerede ved innflyvning over kysten

skutt ned av luftvernkanonene

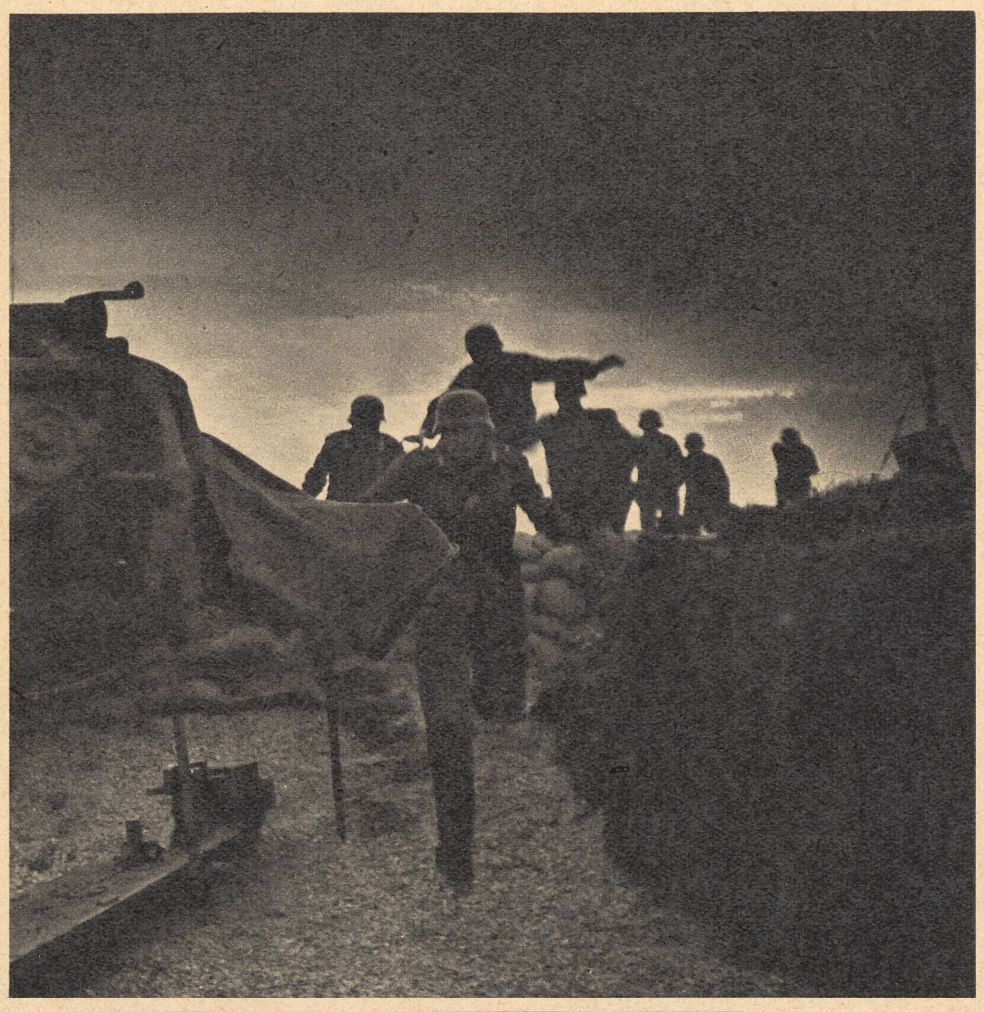
Om natten står vaktpostene parat ved luftvernbatteriet. En av dem har hånden ved sirenen, som med sitt hyl vil kalle offiserer og mannskap til kanonen så snart fienden nærmer sig. Nu kommer en melding gjennem telefonen, derpå et vink fra batteriets kommandostilling til vaktposten; nu hyler sirenen. Alarm! roper soldaten —

Dette er batterihunden Nero. Om dagen sover den, om natten står den ved batteriet og stirrer mot himmelen. Den vet nøiaktig hvad det kommer an på. Når den hører duren av et fly så setter den sig på bakbenene og hyler imot flyet

Mannskapene kommer styrtende ut av sine underjordiske opholdsrum. De har ligget på sengen med klærne på og behøver nu bare i siste øieblikk å sette på sig stålhjelmen. De håndgrep som de nu foretar, de tall som de nu skal innstille på måleapparatene, alt dette svirrer allerede gjennem deres hoder. Men der merkes ingen unødig hast, ingen uro. Alt går uhyre hurtig for sig, men presist og nøie inneksersert

Nu er betjeningen allerede ved kanonene. I sprang setter de ned fra bastionene. Vekk med de beskyttende dekker over kanonene

Her er observatøren. Han innstiller sitt fantastisk utseende apparat. Nu har han det ankommende fly på kornet og nu (ovenfor) sender plutselig lyskasterne sine stråler imot de fiendtlige flyvere. Ved batteriets kommandobrett (T. høire) står offiser og soldat og måler og regner og så . . . kommer den siste kommando

Steilt rager luftvernkanonens lange rør op i den sorte natt og lyskasternes stråler krysser sig over batteriet. I bakgrunnen flakker en lysstrimmel hit og dit over horisonten, det er lyskasterne i det neste avsnitt

Nu drønner det første skudd inn i natten. Hvitt lysende skyter mundingsflammen ut av røret

Hele batteriet gir fyr og en hagl av jern og stål skyter op mot flyveren, som flyr inn imot kysten

Og den følgende dag

Dagen efter leter luftvernartilleriets soldater efter et av de nedskutte fly. Her ute på akeren må det ligge. De spør jordarbeideren

Her ligger det midt i et bombekrater, revet op av dets egne bomber, som var bestemt for Tyskland

Og dette er troféen, den engelske bombers nasjonale emblem. Nu skal det pryde batteriets bombesikre rum. Og om kvelden sitter de sammen og hygger sig. De forteller hverandre historier om andre nedskytninger, mens de samtidig lytter og venter på det neste signal fra sirenen

Per Labba gjør innkjøp

På det store lappemarked i Arjeplog

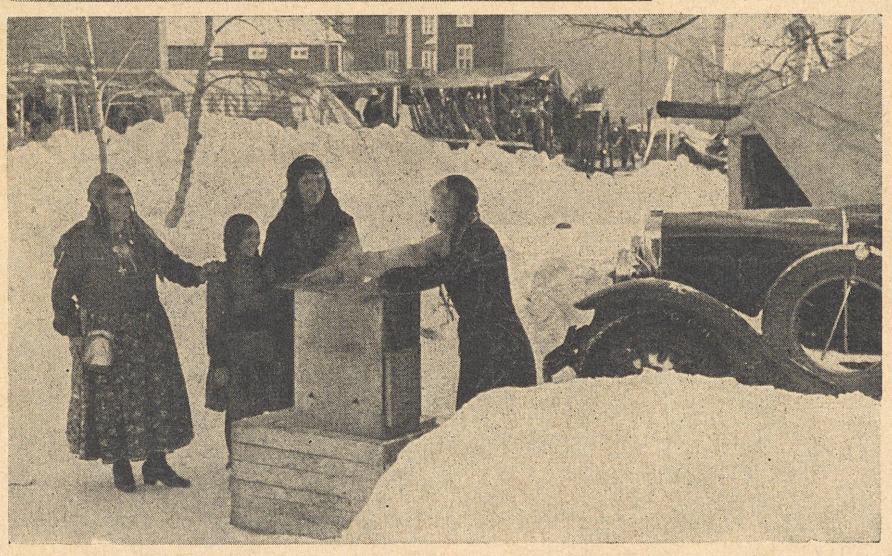
I Lappland, Sveriges nordligste del, på høide med polarkretsen er det om sommeren evig dag og om vinteren evig natt. Og hvis ikke lappene er på vandring med sine store rensdyrhjorder for å lete efter beiteplasser, — så gjør de ferdig varene sine, som de en gang om året kan selge på det store lappemarkedet i Arjeplog. Kvinnene lager pelssko av rensdyrskinn og bånd av broket ull som blir bundet om benklærne og tjener til pynt. Av rensdyrhorn lager de alle slags utskjæringer, fremfor alt vakre skjeer, og så selger de naturligvis rensdyrkjøtt og rensdyrskinn. Markedet i Arjeplog finner sted mot slutten av vinteren. Det må være koldt enda, så ikke kjøttet som kommer

Til venstre på billedet står en fornem lapp i sin vakre, fargerike drakt. Han gir sig ikke av med salg av treskjærerarbeider og lignende. Verdig forhandler han om pelsvarer med kjøpmannen fra byen

Også i Lappland finnes det sigøinere, og deres store tid er det årlige marked. Da det i Lappland er umulig å holde hester på grunn av forvanskeligheter, — kjører sigøinerne omkring i biler

Naturligvis er lappene sakkyndige på ski-området. Kjøpmennene fra byen kan ikke snyte dem

på markedet blir bedervet. Det blir brakt dit i frossen tilstand.

Selve markedet. Kjøpere og selgere. Kjøpmennene, — folk fra byen — venter i bodene på de kommende lapper, som her gjør sine innkjøp. Ski, bindinger, kjørler, stoffer og selvfølgelig kjøper mennene gaver til kvinnene, — et ur bør aldri mangle. Og om aftenen strømmer mengden inn i fornøielsesbodene og kinoene. Lappene blir fem dager på markedet, så drar de igjen hjemover til lappelandskapets uendelige vidder.

Markedet er slutt, og pelshandlerne fra byen trekker sine innkjøpte varer på sleder til nærmeste jernbanestasjon

„Godt markedsvær". Termometeret viser 20° C under null. Snestormen feier gjennem mengden på markedet, men det er det beste været lappene kunde ønske sig. For når elvene og sjøene ikke mer er tilfrosset, er det umulig for lappene å komme til Arjeplog

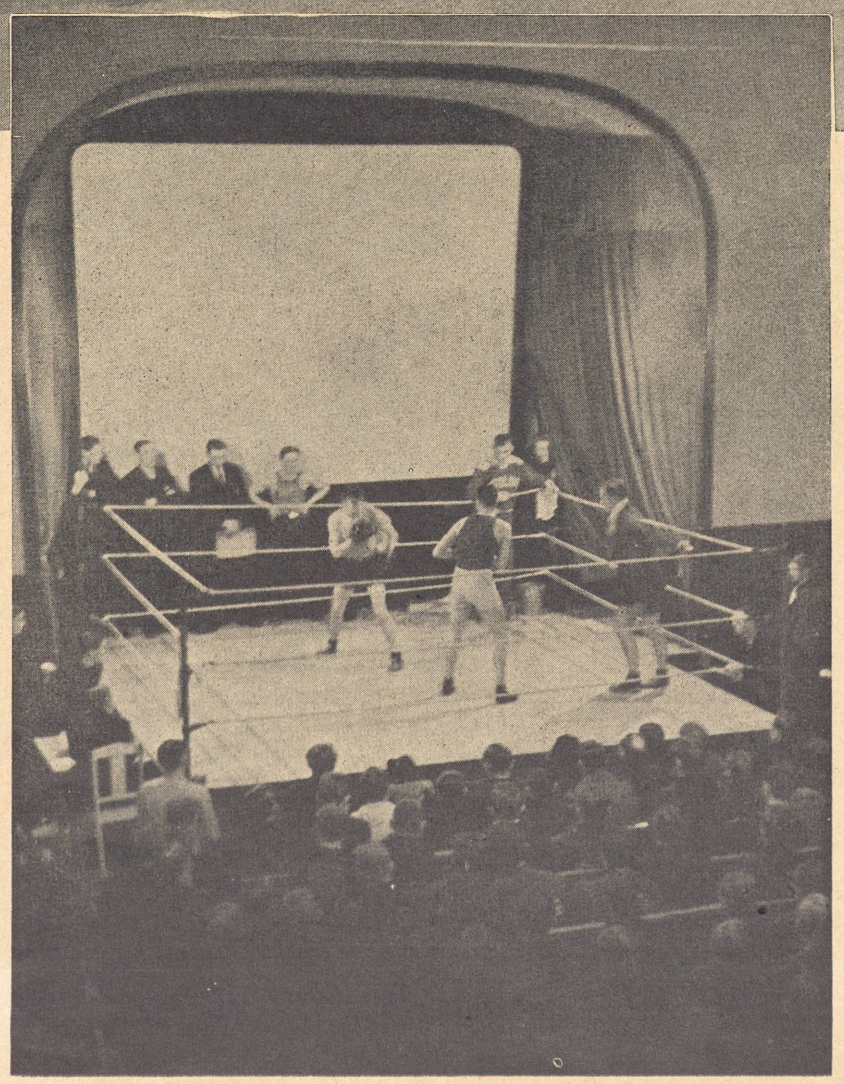

Her står en liten lappegutt og betrakter et ur. Det er et stort kunstverk. Det går i et helt år uten å bli trukket op. Å forstå et slikt under er vanskelig, og utenkelig er det selv å være i besiddelse av noe slikt i teltet

Her er de vakre lappe-skoene og lappe-gamasjene, laget av rensdyr-skinn og pyntet øverst og nederst med broket ullstoff

I en kino i Arjeplog er det boksekamp. Det blir kjempet hardt. Tømmerhuggerne fra omegnen tåler „en hard støit"

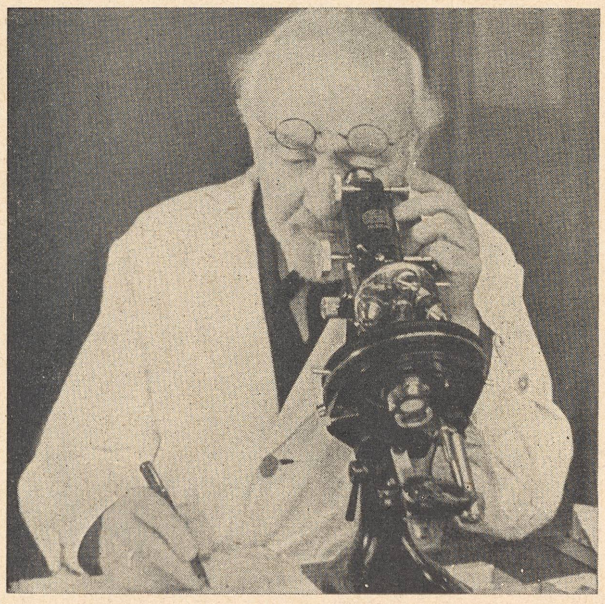
„Klikk" sier kameraet ganske svakt — og knipser en liten del av en tilskuerrekke i Deutsches Opernhaus i Berlin. Alle er revet med av . . .

. . . „Flaggermusen"s klang-og farverus: den store czardas i 2. akt. Det er en „K. d. F."-forestilling. Hvem går til disse forestillingene? Kaster vi et blikk inn i hverdagslivet til disse seks teatergjengere, som kameraet tilfeldig knipset; seks som ikke kjenner hverandre men som på en måte er bundet til hverandre ved en felles oplevelse. Der er . . .

6 av flere tusen

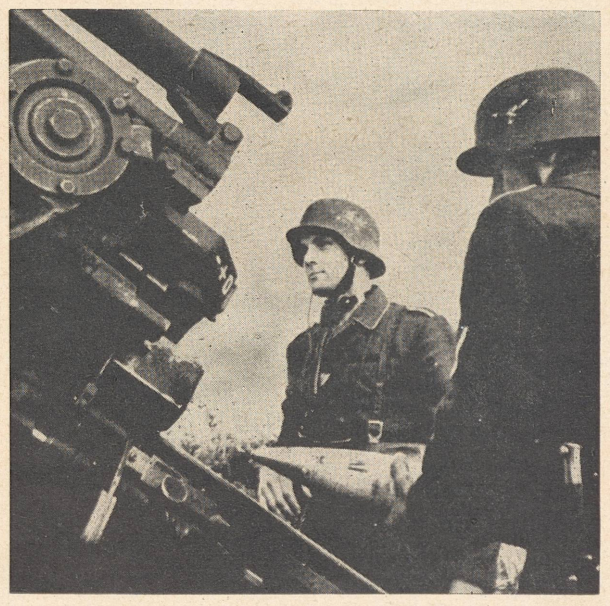
Hvad betydde engang i Tyskland og fremdeles i adskillige land de mange tomme plassene i teatret? Et dårlig stykke? Ofte det, kanskje. Manglende interesse som en følge av kunstnerisk overproduksjon? Nei. Men her har vi vel grunnen: plassene var og er for dyre. Tyskland kjenner ikke mer til de tomme eller halvfylte teatre, fordi „de fås teatre" er blitt til åndelige rekreasjonssteder for hele folket. „Kraft durch Freude" har gjennemført dette — og vår lille fotografiske „stikkprøve" beviser hvem som nyter godt av denne ny ordning.

. . . den gamle geheimråd ved et vitenskapelig forskningsinstitut, som sitter dag efter dag utrettelig ved sitt mikroskop . . .

. . . den kvinnelige student fra den tekniske høiskole, som styrer mot eksamen med tegnebrett og vinkelmål . . .

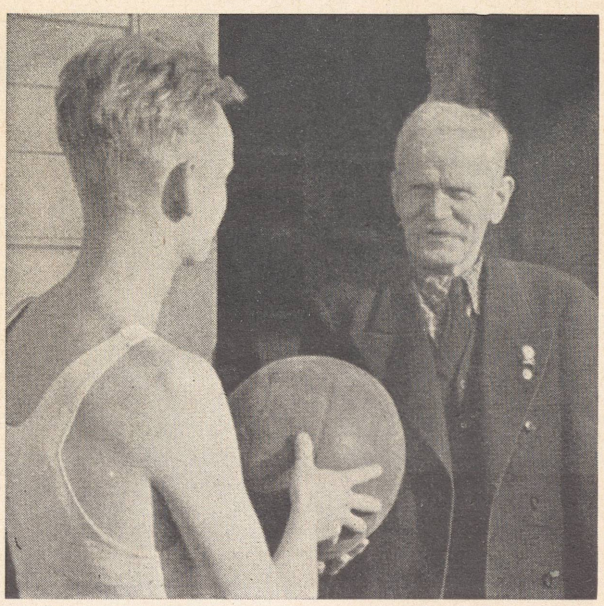
. . . underoffiseren fra luftvernet som dag og natt formelig er vokset sammen med sin kanon . . .

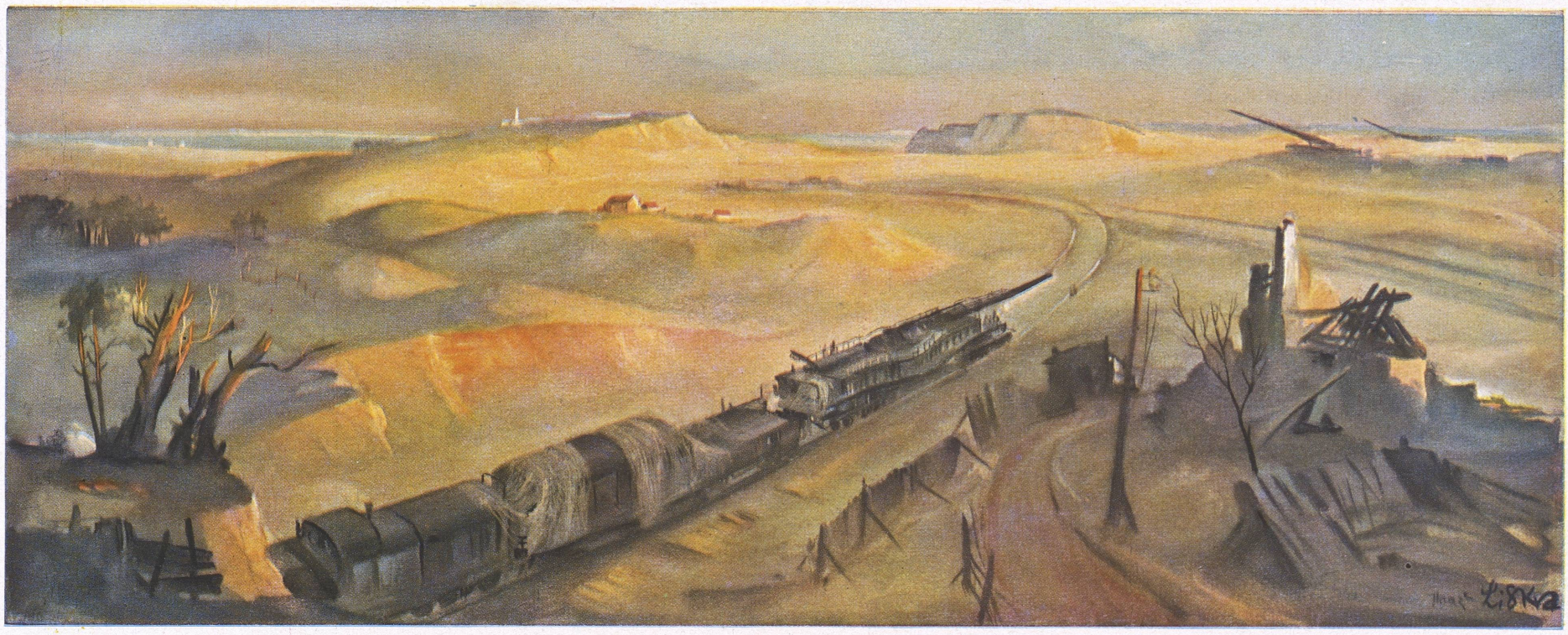
. . . bilreperatøren, som gjerne engang iblant bytter motorens sang med en melodi av Johann Strauss . . .

. . . og den kvinnelige trikkekonduktør som ved siden av musikken også nyter glæden ved engang å bære aftenkjolen istedenfor uniformen . . .

. . . og treneren ved en fri-idrettsklubb i Berlin, som også ved siden av kraftig trening forstår å verdsette „Kraft durch Freude"

En fjernkampkanon går i stilling

Vår tegner Hans Liska forteller om dette billede: „Midt gjennem sanddynene på den franske kanalkyst strekker det sig jernbanespor som om dagen ved hjelp av kamuflasjematter er skjult for fiendens blikk. Et selsomt tog ruller frem: En fjernkampkanon som kjøres til sin nøiaktig beregnete stilling. Et diesellokomotiv skyver den frem. Mellem kanon og lokomotiv er ammunisjonsvognen koblet inn. Den er også kamuflært med nett. Toget stopper i en sporsving. I nærheten av det, bare få hundre meter borte, raker andre kanonrør i været."

GIGANTER ved KANALEN

Granater og patroner — mannshøie og mange centner tunge

Mellem ammunisjonsvogn og lokomotiv er artilleristene i arbeid. Små godsvogner kjører ammunisjonen frem på smale spor. En solid kran løfter granater og patroner og svinger dem fremover til kanonen. Den spesielt konstruerte ammunisjonsvogn holder sprengstoffet i en bestemt temperatur

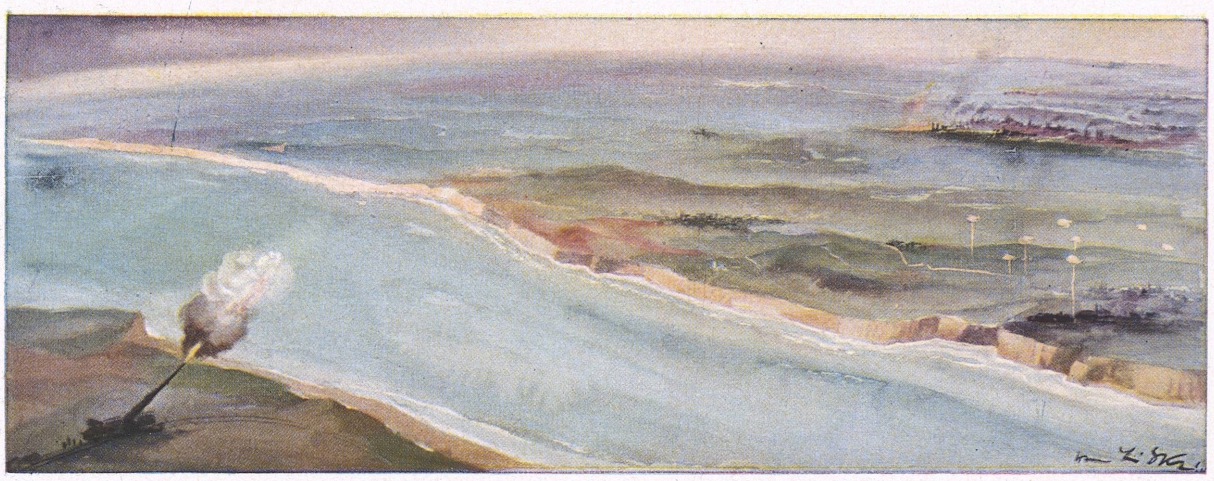

Fjernkampbatterier i skytestilling

På sin vei når de kjempemessige granater stra
også tas hensyn til jordens omdreining. Over n

stratosfæren. Derfor må det under beregningen av de matematiske og meteorologiske betingelser for skuddet
er målet, et industrian legg på den engelske kyst, kretser et tysk rekognoseringsfly. Det leder skytningen pr. radio

Strekninger, som overstiger infanteridivisjoners og endog kavaleridivisjoners dagsmarsjer, ligger innen for de tyske fjernkampkanoners skuddvidde

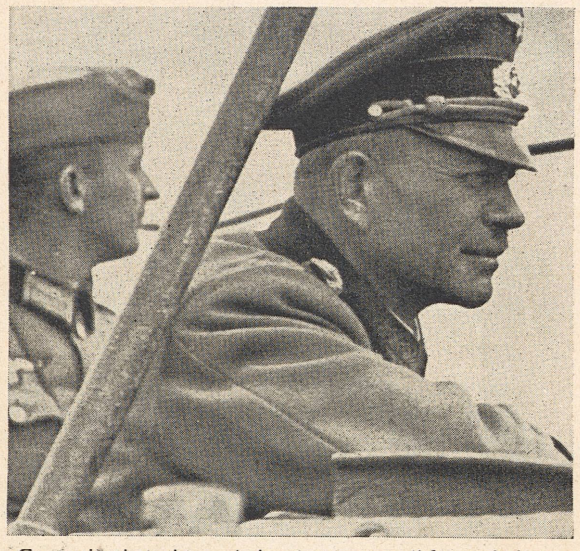
Skuddene rekker langt over Kanalen

Efter skuddet

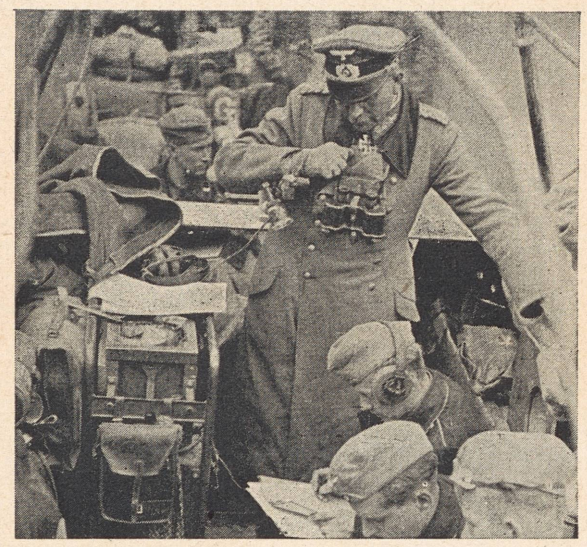
Fjernkampkanonen forsvinner atter for en natt mellem sandhaugene. Den har atter gjort sig usynlig for motstanderen

DEN KOMMANDERENDE GENERAL

Et eksempel på tysk troppsføring

Generalen betrakter „de hurtige troppers" fremrykning

Generalen i den „bepansrede kommandovogn"

Vi offentliggjør her en „beretning om den kommanderende generals reiser under troppenes innsats i Frankrike". Det er originaltittelen til denne beretning. For å vise hvilken avgjørende innflytelse det tyske førerkorps personlige innsats har hatt under krigen i Frankrike, gjengir vi denne beretning uten anmerkninger eller kommentarer

Pinsesøndag den 12. mai 1940, kl. 4.45 om morgenen, kjører generalens følge op foran hans kvarter i Neufchateau, for — som vi senere fikk rede på — å overvære det for en av hans panserdivisjoners fastsatte angrep på de fiendtlige stillinger ved den franske grense. Generalen forlater sitt kvarter presis kl. 5.00, og tar plass i sin terrengvogn. Bak ham sitter hans adjutant og jeg. To av hans personlige ordonansoffiserer følger efter på motorsykler med sidevogner. Dessuten følger to motorsyklister og den kommanderende generals panser-befalingsbil. Denne bilen følger ham — her som under felttoget i Polen — på hans daglige turer til de kjempende tropper og opprettholder radioforbindelsen mellem generalen og hans stab. Under den to timer lange tur over Bertrix, Fays les Veneurs og Bellevaux snakker generalen på fremrykningsveien med divisjonskommandøren om det planlagte angrep og om stillingen

Kl. 7.45 har jegerregiment 1 begynt angrepet på Bouillon. Kort efter passerer vi det motoriserte infanteris soldattransportvogner, og nærmer oss Bouillon. En steil vei fører ned til stedet. Allerede på lang avstand merker man på den tykke røk og dunst som ligger over byen, at den ikke er blitt erobret av våre soldater uten kamp. Midt gjennem byen, som ligger i en dyp dalsenkning, går elven Semois i en ganske stor bredde. Broen som førte over elven er på tilbaketoget blitt sprengt av fienden. Men det har ikke kunnet stanse forfølgerne. 50 m lenger til høire har man opdaget et vadested, og beltebilene ruller uten ophold gjennem vannet for å fortsette på den andre elvebredden. Jegerregimentets kommandant står på nordbredden sammen med sin adjutant, og betrakter pionérene som nettop er begynt med broslagningen. Meldingene til den kommanderende general bekrefter at infanteristene ustanselig følger efter fienden, som trekker sig tilbake. I kikkerten skjelner vi — i en bratt bakke mot syden — infanteristenes videre fremstøt.

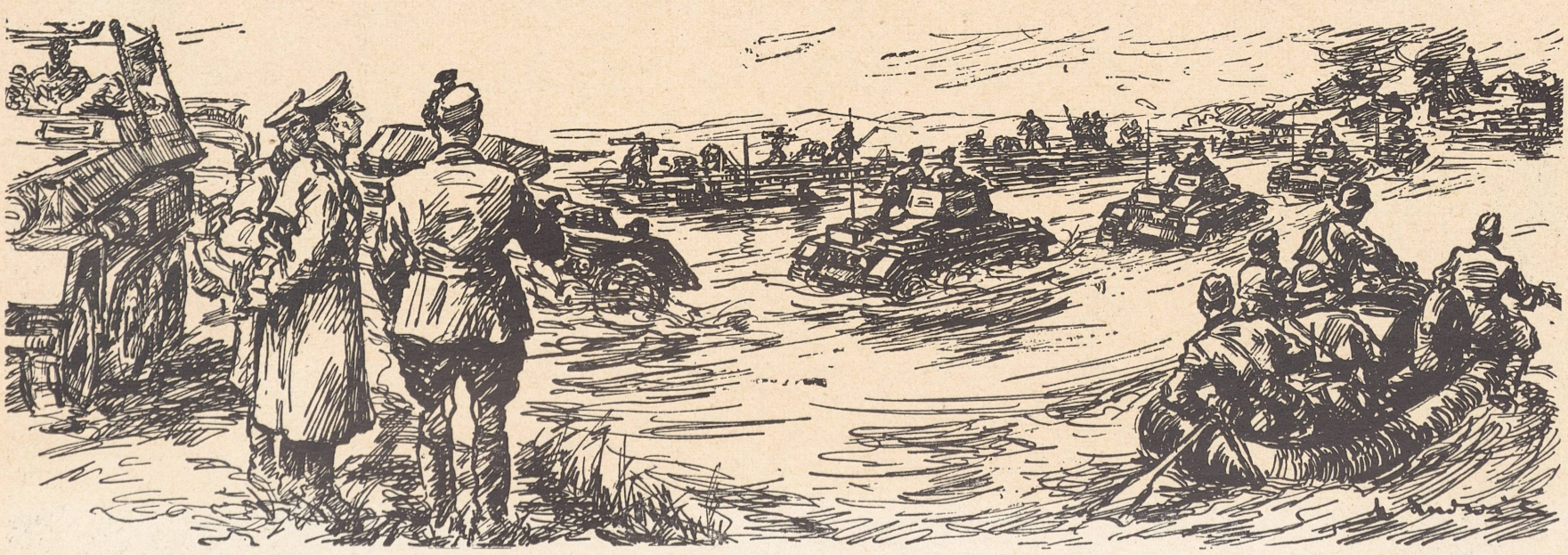
Generalen blir stående ved bredden. Gjennem radioen melder han sin stab divisjonens stilling, og iakttar den hurtige overgang av de andre infanterienheter på deres transportbiler. På samme tid setter pionérene enkelte motorsyklister over på gummiflåter. Med høi baug-bølge bruser de avgårde, og setter sjåfør og motorsykkel av borte på den andre siden. De første panservogner kommer over elven på den sydlige del av byen. De kjører straks videre gjennem Semois-dalen på vei sydover mot den franske grense, som nu ikke er langt borte.

Efter en tids forløp kjører også generalen med sitt følge gjennem vadestedet efter de opstilte panservogner. Vi kjører ca. tre kilometer på veien mot Corbion, og blir så stoppet av en av pionérenes offiserer som melder at bak neste sving er veien gjort ufremkommelig ved en bred veisperring. Noen av hans folk var under forsøket på å fjerne sperringen blitt beskutt av et skjult fransk maskingevær. Det er umulig straks å få fjernet sperringen. Den kommanderende general gir straks ordre om å vende om. Med stor fart kjører vi tilbake til Bouillon for å komme ut av byen på den andre siden. Plutselig kommer et fransk fly i lav høide over oss. Men på grunn av de mange svinger og bakker er det snart ute av syne Av flere dumpe detonasjoner forstår vi at franskmennene vil søke å ødelegge broen i Bouillon ved bombeangrep.

Få minutter efterpå har vi fått våre tanker bekreftet. Broen som er under bygning er heldigvis uskadd, derimot er flere beboelseshus på nordbredden truffet og står i lys lue. Gjennem en tunnel kjører vi forbi noen bombegroper og dreier inn på en sidevei forbi flere sønderskutte biler — op på høiden til jegerbrigaden. I en ca 1 meter bred og likeså dyp jordgrop står en av franskmennenes trenhester ensom og forlatt. Den kan ikke røre sig hverken frem- eller bakover. Sannsynligvis er den under våre soldaters angrep blitt spent fra kjøretøiet, og så er den tilfeldigvis havnet i jordgropen.

Uten ophold kjører vi videre. Foran oss langs veien er staben som vi søker efter. Alle går til fots, fra obersten til ordonansen. På veiens venstre side, et kort stykke fra oss, skyter et fransk maskingevær. Ennu et ild-overfall kan hvert øieblikk ventes fra den tette løvskogen. De forreste må plutselig stanse. De fremste sikringssoldater har fått sterk forsvarsild og må søke dekning til høire og venstre i veigrøften. Tross den nære kamp, rådfører generalen sig med kommandanten, og fører oss så på en sidevei som går skrått av fra hovedveien, tilbake — i retning av Bouillon. Skogveien er meget smal.

Vi sikrer begge sidene, og tar radiopanserbilen fremover som første kjøretøi. I en avstand av 100 m foran oss står flere fremmede vogner tvers over veien. Vi kjører langsomt fremover, forberedt på en overraskelse. Vognene er tomme, og soldatene sannsynligvis forsvunnet inn i skogen. Et vakkert, blått-hvitt seksjons-kompaniflagg tilhørende artilleriet tar vi med oss som trofé, direkte foran slagbommen ved den belgisk-franske grense midt i skogen. Vi drar igjen tilbake til det belgiske område, og efter en kilometers fart opdager vi infanteri-teten av en bataljon som er satt inn som observatører på denne veien. Disse soldaters ansikter avspeiler tydelig overraskelsen over å bli underrettet av deres eget armékorps' kommanderende general. Generalen befaler dem straks å rykke fremover og kjører så tilbake til Bouillon for å gjennopta sitt arbeid i hovedkvarteret, som i mellemtiden er ankommet dit.

Generalen iakttar hvorledes de hurtige tropper settes over

Generalen overrekkes en erobret fransk fane

13. mai

Kl. 9.00 kjørte vi fra hovedkvarteret Bellevaux over Noirefontaine til Bouillon. I mellemtiden er broen over Semois bygget ferdig. Hele divisjonen har allerede satt over. Vi kjører videre over La Chapelle til Fleigneux til første panserdivisjons stab. Divisjonskommandanten sitter i sanitetsvognen, og tross en slem bloduttredelse i foten fører han sin divisjon videre. Herfra forsøker vi i nordvestlig retning på fremrykningsveien å nå 2. panserdivisjon, som befinner sig på vei mot syd over Sugny. Midt i Forêt des Ardennes støter vi på en pionérgruppe som under ledelse av premierløitnant Pollaschek er i ferd med å fjerne minesperringer. Pollaschek falt neste dag ved overgangen over Maas. For å unngå den oprevete og sprengte vei, befalte generalen å kjøre over den lille broen for å komme op på veien som førte til høiden. Mens vi fjerner piggtrådhinderet, opdager vi at broen er minert. Noen fra generalens følge legger forsiktig minene til side for å unngå at den første bilen går i luften. Den sydlige skogkant er synlig for franskmennene. Av og til er artilleriilden rettet dit. Med stor fart kjører vi over den 200 m lange åpne skogvei, så blir vi igjen dekket av den tette skogen. I mellemtiden er panserdivisjonens stab inntruffet i Sugny. Divisjonskommandanten melder at den franske grense er nådd. Føreren for divisjonens efterretningstjeneste kan nettop melde at telefonforbindelsen til korpsets hovedkvarter er gjort klar. Den kommanderende general snakker i lengere tid med sin stabsjef. Samtalemuligheten er meget god; divisjonens lastebilkolonner, som kjører forbi, forstyrrer lite. Så kjører vi tilbake til La Chapelle, hvor generalkommandoens stab i mellemtiden er inntruffet og har trukket sig tilbake med sine biler i skogen nordvest for veien.

Generalen i stormbåten

Et knapt kvarter unner generalen sig hvile. Kl. 15.30 bærer det løs igjen. Midt i La Chapelle er det umulig å kjøre videre. Gaten er oprevet, og gjort ufarbar ved artilleribeskytning. Helt siden morgengry beskytes stedet av franskmennene. Generalen forlater bilen, og for sin bil, radiobilen og ordonansen på motorsykkel beordrer han å søke dekning i en park som ligger til høire for veien. Nu går det videre til fots. Vi må skynde oss. Tiden for artilleribeskytningen av de fiendtlige stillinger ved Maas er fastsatt til kl. 16.00, og dessuten er det satt inn sterke enheter av bombe- og stukasveiter til bekjempelse av bunkerlinjen. Over sten og grus kommer vi til en vei som fører forbi mindre sønderskutte hus, forbi marker og enger til høidene mot syd-vest. Der må artilleriets forreste observatørstillinger være. Vi arbeider oss langsomt gjennem det tette løvverk op mot høiden. Stykkevis går det på alle fire. Generalen baner veien. Det er en ophissende, men herlig tur. Vi blir svært varme; vi kommer ned i en hulvei, og idet vi kommer ut av den bærer det opover igjen. På høire side blir løvverket altfor tett. Vi må svinge inn mot venstre. Endelig er vi kommet til skogkanten. Enda opover

Generalen regulerer selv trafikken

en to meter høi, steil fjellavsats. Generalen befaler at vi skal legge oss flate. Vi har her en interessant utsikt! Rett foran oss den fremskutte artilleri-observatør med sin batteri-kikkert i en skyttergrav, lenger bakover radioredskapet med forbindelse til ildstillingen. Til høire og venstre vidt utsyn over den brede Maas-dal og høidene mot syd. Klokken er akkurat 16.00. Artilleriet skyter alt hvad det kan. Det suser i alle tonearter over oss, til høire og venstre. I luften kommer bombe- og stukasveiter til syne. Det stemmer på minuttet. For å beskytte bombeflyene, flyr det kjeder av Messerschmitt-jagerfly i alle retninger. I og bak de fiendtlige stillinger vokser røksøilene som sopp i den grå eftermiddag. Generalen holder ikke lenge ut her, — han vil lenger fremover. Nu må artilleriet ha nådd Maas på enkelte steder, altså dithen.

Jeg får det opdrag å bringe radiopanserbilen til Ferme, til artilleriregimentets kommandoplass. Vi kjører straks avsted ned i landsbyen. Ved St. Menges og Floing er det bygget brohoder. En avdeling pionérer losser brobygningsmaterialer for å begynne å bygge en pongtong-bro. Efter kompanisjefens melding, og noen trøstende ord til endel sårete, går generalen i en fremstøtsbåt og lar sig sette over til en annen sydligere overgang. På motorsykkel kjører jeg tilbake til bilene. Gjennem en fabrikkgård, kjører jeg hen til 8-tonns-broen. Plutselig en voldsom luftvernsild. To franske bombefly kretser over hodene våre. Ved stupflyvning og steile kurver kommer de sig unna luftvernilden.

„Med kikkerten ser vi de hurtige troppers fremrykning"

14. mai

Om morgenen er billedet forandret. På sydbredden av Maas er en stor leir av fangete franskmenn. Luftvernet har brakt sterke krefter i stilling på begge sider av elven. På venstre side, hvor de første hus i Sedan ligger, høres heftig maskingeværild. Efter en times forløp har også dette angrep trukket sig lenger sydover. Efter en rask beslutning forlater generalen sydbredden alene med sin terreng-bil, og kjører bort i retning av Doncherry. Efter hvad vi en time senere fikk høre av hans egen munn, har den mot høire fremrykkende panserdivisjon også overskredet Maas og befinner sig på marsj fremover. I omegnen av Doncherry lå der hele tiden sterk fiendtlig artilleri-ild, og nettop derhen kjørte generalen uten noen som helst beskyttelse. Vi undres stadig på nytt over hans store handlekraft.

Et raskt måltid. Vi setter oss på noen gummibåter som er stablet pent op av franskmennene. Fra sydvest nærmer det sig en sterk gruppe fly i stor høide. Vi konstaterer 15 franske bombefly. Luftvernkanonene åpner en rasende ild. Over oss tar det ild i et fiendtlig fly, det krenger over mot venstre og styrter ned med en smal hvit stripe efter sig. Da det efter noen sekunders forløp er kommet halvveis mot jorden, skiller to hvite punkter sig fra flyet. To mann av besetningen svever i fallskjermer langsomt mot jorden.

I mellemtiden ser vi hvorledes de andre flyene utløser sine bomber over Sedan. Det braker voldsomt.

Senere konstaterer vi at ikke en bro er truffet, og at hele den store innsats således var forgjeves. Bombene har truffet deres egne landsmenns bygninger. Generalen spiser uforstyrret sin soldatstump,

Fortsettes side 30

„Under fremrykning"

STOCK
VERKTØI

får De nu som før i den bekjente høie kvalitet

R. STOCK & CO

SPIRALBOHRER-, WERKZEUG-UND MASCHINENFABRIK
AKTIENGESELLSCHAFT • BERLIN-MARIENFELDE

Fortsatt fra side 28

Den kommanderende general

og gir ordre til å telegrafere: fiendtlig bombeangrep over Sedan, alt i orden. Vi må bare forbauses over denne ro.

Med et faderlig smil går han tilbake mot broen til panservognene som nettop er satt over elven. Soldatenes strålende ansikter når de ser generalen, viser oss stadig på nytt deres beundring og hengivenhet for ham.

Vår general kjører fra La Chapelle til en annen panserdivisjon i Bulson. På veien dit ser vi de første tilfangetatte negrer. Divisjonskommandanten sitter med sin stab i et fattigslig, forlatt hus. Alle er de trette og svært støvete. Divisjonen har en stri natt bak sig. Nu vil vår general videre fremover til divisjonens fortropp. Vi kjører fra Bulson i retning av Chemery, og derpå videre til Stonne. Et batteri av divisjonsartilleriet, som befinner sig på fremmarsj, er nettop steget av vognene, og går sprangvis over en mark til en langstrakt skogkant som ligger 100 m borte. I forbifarten ser vi noen jordbrune skikkelser med hendene i været dukke frem av skogkanten. På veien fra Artaise til Stonne, stopper bilene. Da vi kommer litt nærmere skogkanten, søker noen infanteri-biler hurtigst dekning En ordonans ankommer på motorsykkel. — Fiendtlige panservogner angriper —.

I skogen hamrer maskingeværene, — hårde slag innimellem; våre antitankkanoner skyter. „Bilene stopp. Klar til å vende tilbake." Med spente nerver og maskingeværpistol i hånden går vi forsiktig fremover til høire for veien i en skog med høie trær. I øieblikket finner vi ikke infanteribataljonens kommandant. I skogen blir det ubehagelig. Til høire — halvveis bak oss — hører vi i flere minutter at trær og grener blir brukket, og så et dumpt smell. Vi ser flammer stige op. En panservogn er skutt i brann. Vi må igjen tilbake til hovedveien som fører i nøiaktig sydlig linje mot Le Chesne. I øieblikket kjører en regimentskommandant forbi. I. bataljon av hans enheter har nettop passert panserdivisjonens marsjvei. Med retning mot nord nærmer vi oss Connage. Der viser et flagg i retning av Chateau Rocan — til divisjonsstaben. Fra dette dominerende fjells ryddete skogkant i nord tar vi nærmere i øiesyn franskmennenes godt opbyggete kanon- og maskingeværstillinger, dekningsgraver og bombesikre rum der delvis er av betong og som går dypt ned i jorden. Mot nord et vidstrakt blikk i Maas-dalen. I det fjerne Ardenne-skogenes stigende terreng. Ved den plutselige tilsynekomst av våre panservogner i dalen foran oss, må det ha opstått slik forvirring blant franskmennene at forsvaret bare blev svakt gjennemført.

16. mai 1940

Den næste frontreise fører oss fra skogen ved Sapogne over Vendresse til Omont til en panserdivisjons stab, og derfra til jegerregimentet Bouvellemont er nettop erobret. Man kan knapt nok puste. Den heftige vind, kvelende røk og os. smuss og aske flyr i ansiktet på en. Der er mange branner på stedet. Det er blitt kjempet hårdt om denne landsbyen. På veien til Guicourt like bak landsbyen står kommandanten med en knortekjepp og vindjakke. Han har dyptliggende, rødt betente øine. Regimentet har mange strabaser bak sig i disse dager. Borte fra Jonval beskytes veien av fiendtlige maskingevær. Vårt artilleri skyter dit hen. Vi må legge oss tett sammen i veigrøften. Fra en jegertropp som var satt inn, blir noen soldater liggende igjen på en kløvermark, såret eller falne Skjelvende og med opspilte øiner blir ytterligere endel fanger brakt over marken. Det er spahis og marokkanere, — et avskyelig billede. Seks av dem sleper en hårdt såret med sig. En ammunisjonsvogn som kjører tilbake, tar mannen med sig til forbindingsplassen. Vår general har en lang samtale med kommandanten. I denne egn har fienden kjempet godt. Om hvert hus måtte det kjempes hårdt. Det ligger mange tropper her. Denne dag er sikkert avgjørende for tilløpet til den uopholdelige fremrykning mot vesten.

Kolonnen kjører så fort det lar sig gjøre mot Novien-Porcien. Der berører to divisjoners fremrykningsveier sig. Generalen har gitt sine menn ordre til å sørge for at alt forløper uten stans Denne dag blir veldige strekninger tilbakelagt. To franske offiserer fra en forsterknings-kolonne, blir ført frem for generalen. De vilde til Rethel med fullastete kjøretøi: — „Oh, de tyske meget hurtig — très, très vite."

De er helt konfus — over at de så plutselig er blitt tatt tilfange. De hadde ikke anelse om når og hvorfra vi var kommet. Så går det videre over Fraillicourt til Montcornet. Alle biler på denne strekningen kjører for full speed. Nye vanskeligheter. Generalen må bestemme en ny marsjvei. Så uhyre fort er alt kommet i fart. På torvet stiger noen franskmenn ned fra bilene, de kjører med et stykke i vår kolonne. Om selve landsbyen har hittil ingen kunnet bekymre sig. Som ved et veddeløp kjører alle tvers igjennem landsbyen. Generalen har stanset ved kirken og regulerer nu selv trafikken sammen med sin adjutant. En divisjon til høire, den andre avsted til venstre. Utgangsstedet til den nye vei har en ordonansoffiser undersøkt. En telegrafist passer apparatet. De andre telegrafister og sjåfører, og de to herrer fra propagandakompaniet gir sig i gang med husundersøkelser. De første fanger kommer ut av husene. Våpen og lommekniver blir tatt fra dem. I rad og rekke går de til en turnhall ved torvet, hvor de kan komme til sig selv igjen efter skrekken. Alt som ankommer, -— marsj inn i turnhallen. Efter en times forløp er det blitt flere hundre. Generalen fortsetter med å dirigere trafikken. Divisjonsstabene ankommer. På denne dag er uhyre strekninger unnagjort. Sent om aftenen er også hovedkvarteret kommet igjennem. Vi blir i Soize.

Jod-Kaliklora

Tannkremen som legene anbefaler

inneholder 0,0075 % organisk jod, av hvilket ca. 0,000035 g jod absorberes av tannkjøttet under tannpussingen og fordeles i legemets indre organer.

Jod-Kaliklora er en behagelig skummende tannkrem av beste kvalitet (uten klorsur kali!) med en serdeles velsmakende og forfriskende aroma. Den minimale mengde organisk jod er tilstrekkelig til en varig desinfeksjon av munnhulen (videnskapelig påvist) og beskytter tennene såvel som tannkjøttet mot sykdommer, og da særlig mot den i hele verden utbredte paradentose.

Dessuten er Jod-Kaliklora anerkjendt av legene som prophylakticum mot forkjølelser, alderssymptoner (arterieosklerose) og virker stimulerende på alle organer.

Opplysninger og brosjyrer fåes gjennem videnskapsavdelingen i den kjemiske fabrikk

Queisser & Co., K.G., Hamburg 19

Forsiktig? Glass?

Søstre under glass!

For det første er det virkelig så at de to er søstre og for det annet at de er innpakket i glass. Men ennu gledeligere er det at hverken glasset eller de selv er „skjøre". Glasset er finspunnet av den moderne eventyrfe „Teknikk", og søstrene er Hedi og Margot Höpfner, solodanserinner ved Deutsches Opernhaus i Berlin. Disse glasskostymer, som de selv har gitt utkast til, skjuler intet — og dog er Hedi og Margot i dem som ved et skinnsykt tryllemiddel bevart for ethvert pust fra omverdenen

Skjønnhet og grasie — bak glass!
I balletten „Glassblåsere" i Deutsches Opernhaus danner paret midtpunktet. Likesom sarte figurer fra en glassblåsers hånd, der ved musikk plutselig vekkes til liv, virker de i denne dans

Bitte små spor i sneen: det er som regel det eneste man om dagen får å se av lemenen — den lynrappe tundra-mus

Hvorfor vandrer lemenene?

Lemenenes vandringer har allerede i lang tid vært kjent. Og allikevel er det ikke så lenge siden vi fikk en nøiaktig beskrivelse av det lille dyret; den første beskrivelse stammer fra Linné i midten av det 18. århundre. Men en forklaring på dens hemmelighetsfulle vandringer fikk vi først i vårt århundre. Denne lille gnagers karakter viser nysgjerrighet og mot, ja en dristighet som blir til en fare for den selv. Hvis f. eks. en lemen ser et menneske, mottar den det med høi grynting og en pipende lyd, og forbereder på denne måten de andre lemen. Den er en koleriker, sprutende går den til angrep, og biter sig mange ganger så fast i benklær eller støvler, at det ikke er noen annen utvei enn å drepe den lille djevelen.

Lemenen hører hjemme i de subalpine regioner, i dvergbjerk- og gråvidjesoner som ligger over

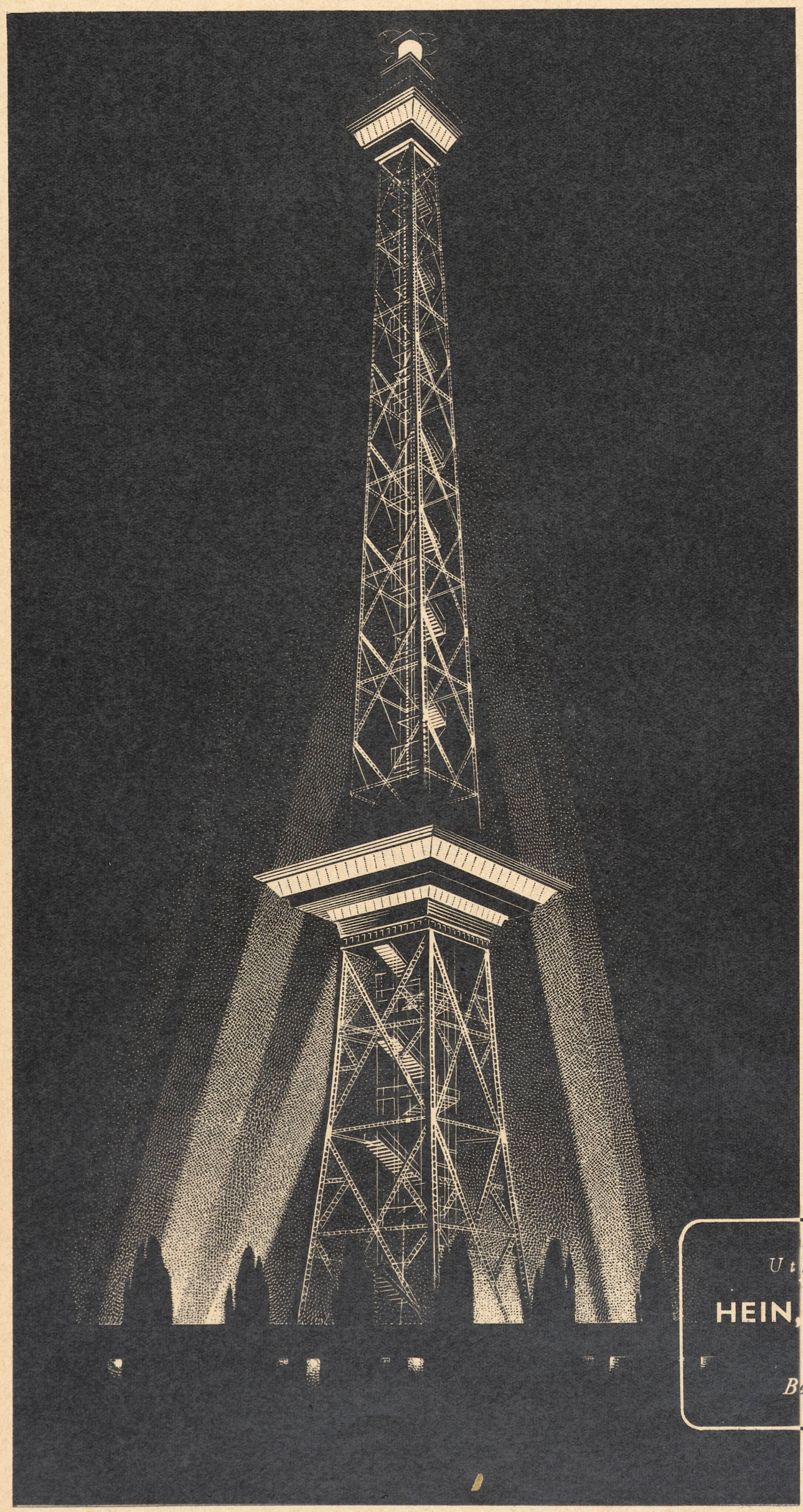

En så stor hund og slik en liten lemen —
og allikevel vil den erfarne store unngå uten videre å angripe den lille. Det rasende lille dyr er en farlig motstander; først når lemenen graver sig ned i sneen får hunden tak på den med hissige bit uten selv å komm tilskade

Lemenene er ikke større enn en tommelfinger —
og det er et sjeldent tilfelle å få den foran kameraet

nåletre-grensen i Norge, Lappland og på Kola-halvøien. Der lever den av gress og mose, av bjerkerakler og alle slags urter. I normale tider forlater den aldri dette område. Den hårde natur og alle slags rovdyr sørger for at ikke lemenene tar overhånd. Hvad kommer det av at så store mengder lemen plutselig har begitt sig på vandring? Enkelte år trives lemenene særlig bra på grunn av gunstige værforhold. Men for at en slik vandring skal begynne, må det komme minst to slike gode år efter hinannen. Da stiger tallet av lemen aldeles utrolig. Plutselig blir de grepet av vandrelyst og stimler sammen i store skarer. Og disse vandrene skarer viker ikke tilbake. Rovdyr og rovfugler, mennesket med sine våpen, epedemier, uhell og dårlig vær lager store huller i vandreskaren. Utallige drukner i elvene og vannene som dyrene krysser i blind drift, og ofte blir vannet en massegrav for de siste millioner lemen. — Man har gjettet på mangt og meget hemmelighetsfullt i forbindelse med lemenenes vandringer. De skal være en advarsel for kommende nødstider, de skal varsle krig, epedemier og naturkatastrofer. Men i dag vet vi at vandringene bare er en følge av „lemenårene".

Radiomaster
i alle størrelser
i nesten alle
verdens land.-
Eksempler på
tysk ingeniør-
kunst!

Utkast og utførelse

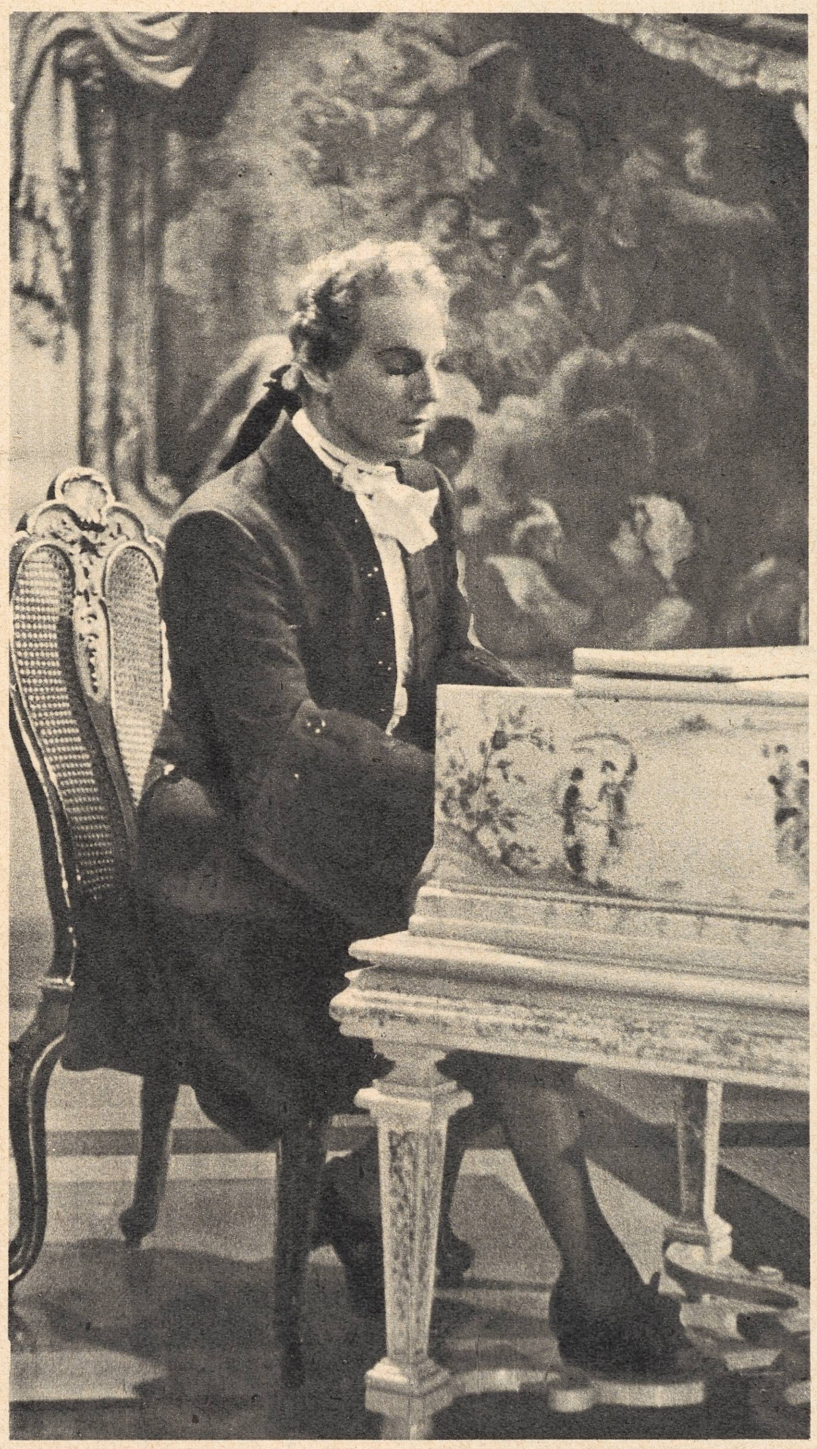
HEIN, LEHMANN & CO

K.G.

Berlin-Tempelhof

Friedemann Bach

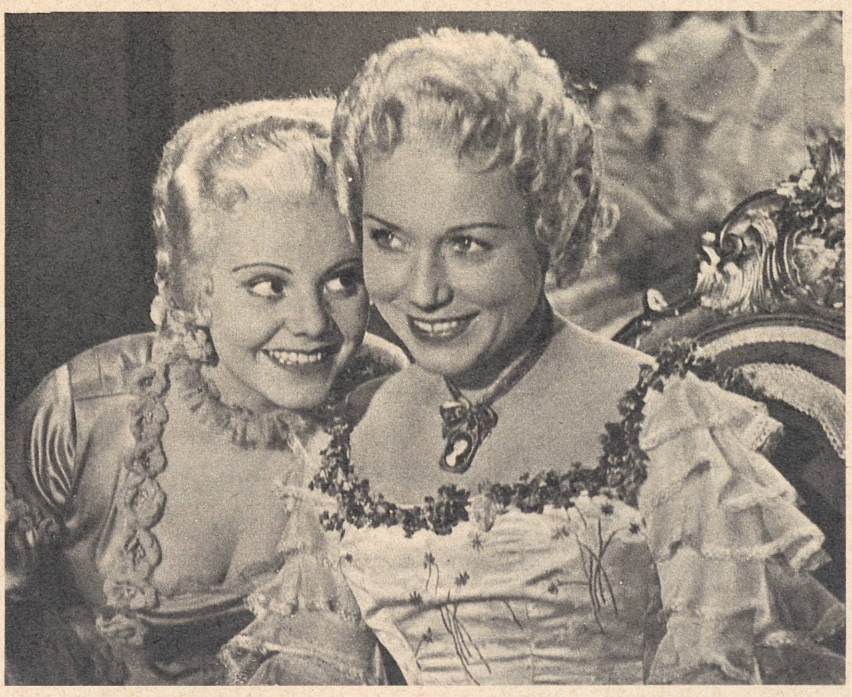
Johann Sebastian Bachs geniale sønn — på film

Friedemann Bach spiller sig inn i en konges hjerte
På en musikalsk kappestrid i det Brühlske palé i Dresden mellem Friedemann Bach og hoffmusiker Marchand fra Paris, vil kong August III av Sachsen avgjøre hvem som er den største kunstneren av disse to. Friedemann Bach spiller først — og under hans spill, som fortryller alle tilhørerne — forlater hans utfordrer, Marchand, hemmelig salen og forsvinner for alltid fra Dresden

Statsskuespiller Gustaf Gründgens lærer . . .å spille Bach!
Mark Lothar, som har overopsynet med den musikalske del av filmen, forklarer Gustaf Gründgens noen særlig vanskelige passasjer. Som fanatiker av naturalistisk fremstilling, hviler ikke Gründgens før han fullendt har funnet ut også den svakeste nyanse i holdning og spill

Et smil mellem optagelsene
Sabine Peters (til venstre) og Leny Marenbach (til høire) kommer sig fort efter hoffseremoniene under spillet

Mariella, den meget omsvermede
Camilla Horn spiller danserinnen Fiorini, som Friedemann Bach fatter en stor, ikke ubesvart sympati for

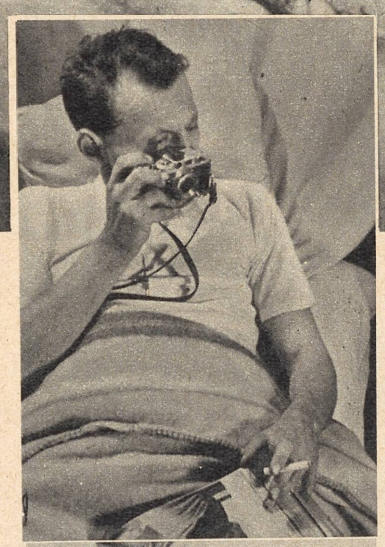

EDELSTÅL

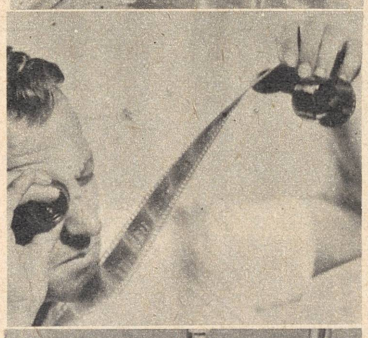
ELEKTRO- OG SIEMENS-MARTIN-STÅLVERK
VALSEVERK • BLANKTREKKERI • PRESSVERK
HAMMERSMIE OG EDELSTÅLSMIE
VERK FOR HERDING OG FOREDLING

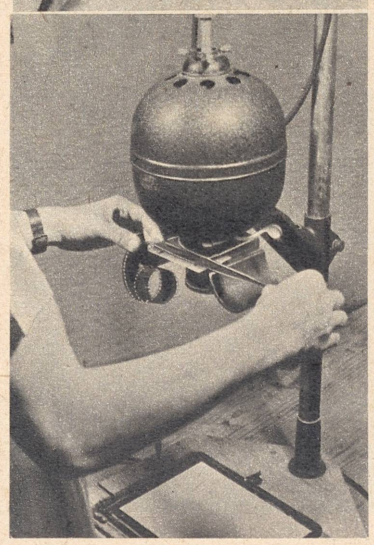
SÄCHSISCHE GUSSTAHL-WERKE DÖHLEN
AKTIENGESELLSCHAFT
FREITAL

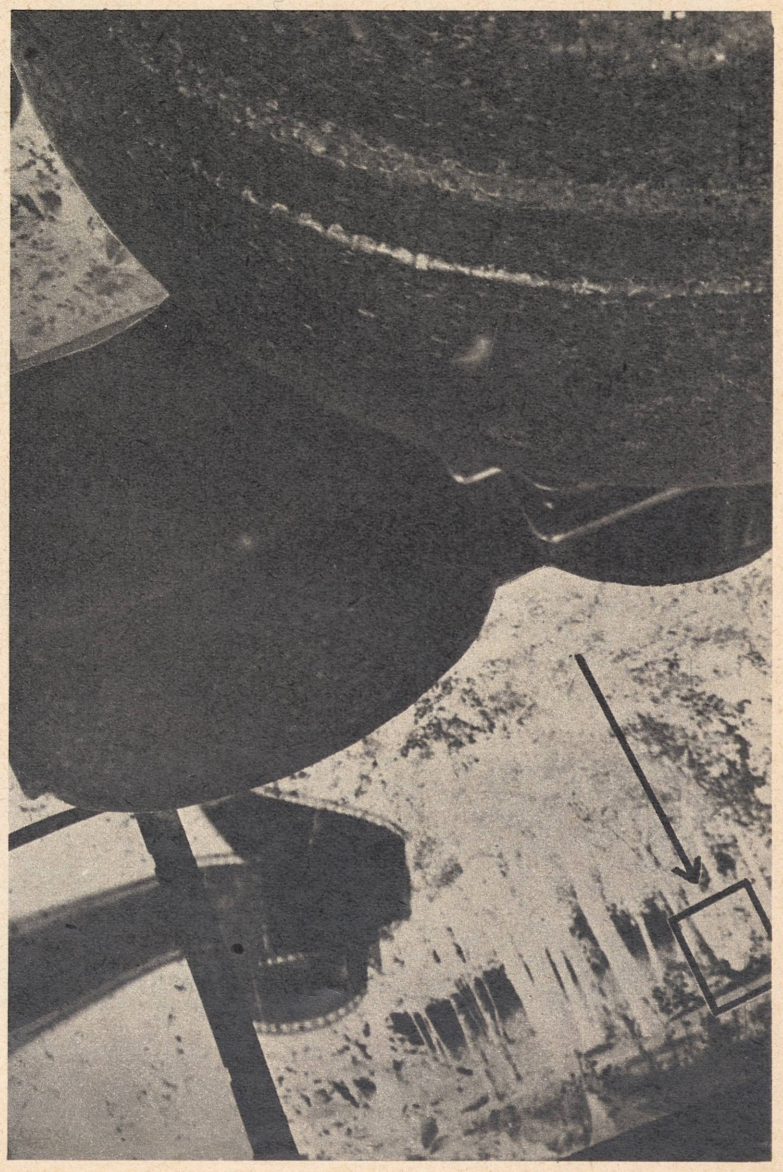
Et merkelig billede: Til venstre foran, en hånd, til høire en naken fot, overalt derimellem uorden — og på bordet bak en mengde fototeknisk tilbehør: en begeistret fotografs omgivelser! Brumbo er neppe våknet søndag formiddag i sitt lille sommerhus, før han griper efter sitt kamera og fotograferer verden slik som den ligger foran ham idet han slår øinene op. Som erfaren mann har han hele billedet foran sig med sin spesialsøker for stor-vinkel-optagelser og dessuten setter han et ekstremt stor-vinkel-objektiv inn i sitt kamera og knipser av! Man skulde tro at han nu først unte sig en ordentlig frokost, men nei, han gir sig straks ikast med å fremkalle filmen i dags-lysfremkalleren (annet billede til venstre) At han like efter betrakter denne film gjennem en spesial-lupe (tredje billede) er forståelig. Ved undersøkelsen stusser han. I utsikten fra vinduet viser det sig noe fremmed. Hvad kan nu det være?— Det kan fort bringes på det rene. Hvortil bruker man ellers som rutinert fotofagmann sitt forstørrelses-apparat! (nederste billede til venstre). Øieblikkelig setter han inn filmen for å betrakte det uopklarte punkt nærmere. Og i projeksjons-billedet (til høire) oplever han en overraskelse: punktet viser sig å være en menneskelig skikkelse! Brumbo stusser men han vet råd . . .

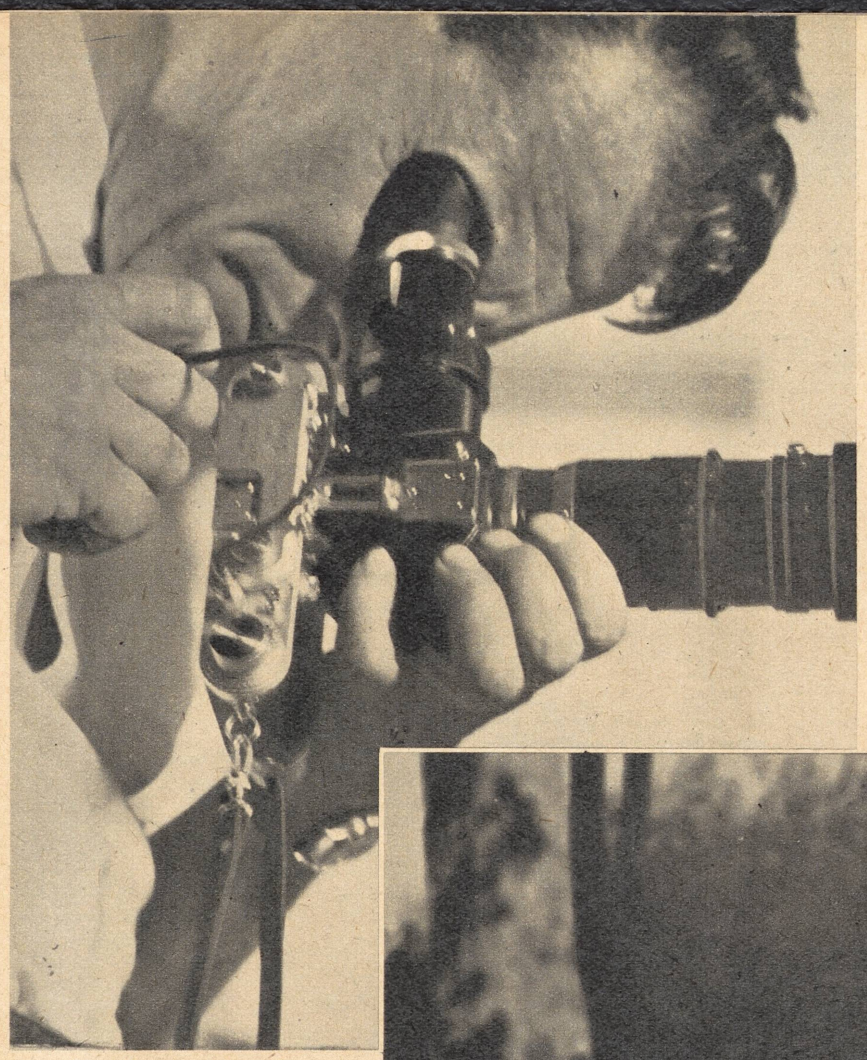
Brumbo lager store

ting med

miniatyrkameraet

Hvad der synes som et eventyr, er blitt til virkelighet. Det gis et fotografiapparat som er så lite at man kan putte det i lommen, men hvis falkeøie ved en håndvending på en eneste film kan opta tre dusin ørsmå billeder med hårfin skarphet på nær eller lengere avstand: det er miniatyrkameraet! Det er den moderne optikks vidunder. Den tyske finmekaniske industris tre, fire førende apparater er bekjent hele verden over. I vår lille fotohistorie fremfører vi en av disse selsomme samtidige som også er bekjent over hele verden. Det er disse originaler som går fullstendig op i en sak. Den ene kjenner bare til frimerker, den andre er i besittelse av alle radioindustriens finesser. Men denne hr. Brumbo, som bare lever når han fotograferer, er nettop den rette til å vise alle muligheter som det moderne miniatyrkamera byr på med dets høit utviklede tilbehør, de utskiftelige objektiver.

Han skrur et teleobjektiv med telythspeil på sitt tålmodige miniatyrkamera og ser således akkurat som med en skarp kikkert ut av vinduet . . . søker . . . punktet viser sig . . .

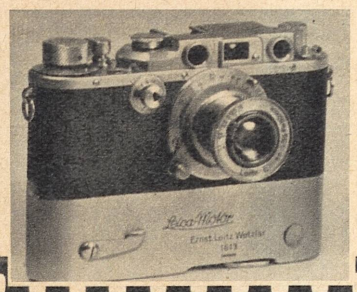

. . . til å begynne med uty- delig og noe ubestemt . . .

. . . Brumbo dreier videre på av- standsinnstillingen og opdager . . .

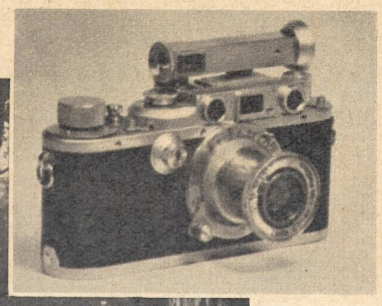
. . . en vakker ung pike som lener sig til et tre! Ved et enkelt trykk på en knapp (se miniatyrkameraet ovenfor) sjalter han om fra speilbilledet til kameraet og tar øieblikkelig et vellykket fjernfotografi (billede ovenfor). Han er naturligvis straks begeistret for den skjønne og uventet funne modell. Det er lønnen for at man er så fast knyttet til sitt kamera! Efter ennu en rask tilbakedreining til kikkertsikt, følger en stor beslutning, og . . .

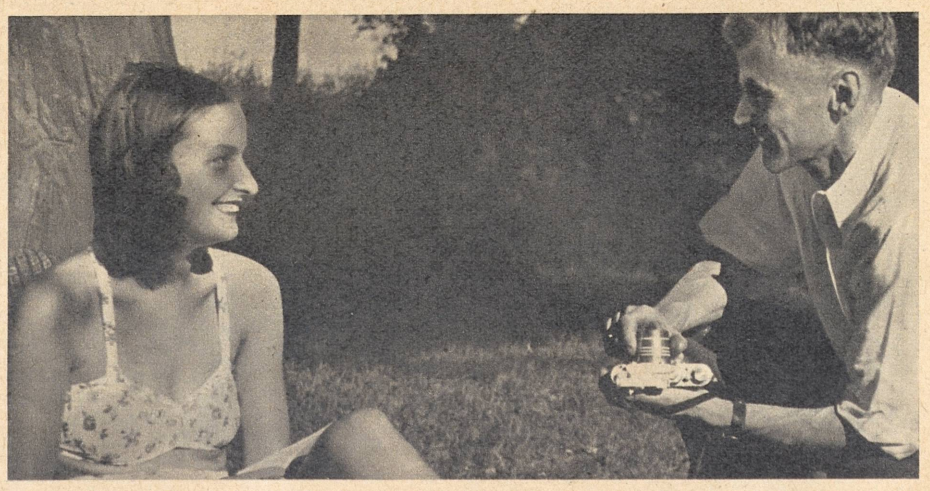
. . . Brumbo hopper, hoppla! ut av vinduet — selvfølgelig ikke uten på forhånd (billede til høire ovenfor) å ha utløst motoren i er av sine miniatyrkameraer som opsnapper det dristige sprang i seks selvvirkende optagelser. Alt går bare man tenker sig om!

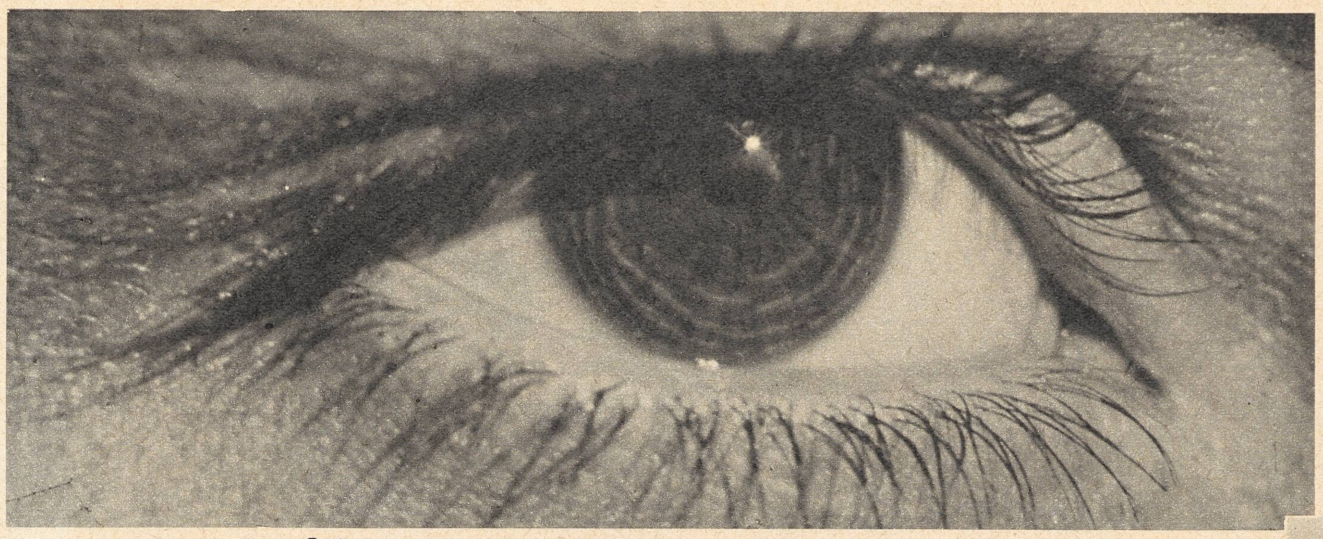

Blyg tilnermelse med vinkelsøkeren!

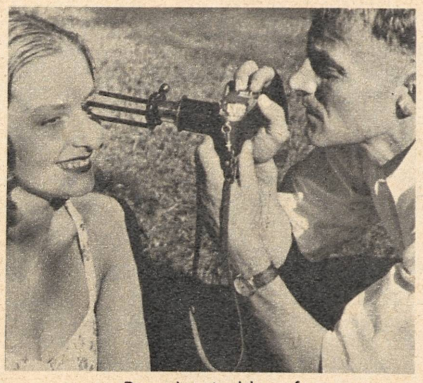
Like foran den ukjente pike har Brumbo plustelig mistet alt mot, og så spiller han den helt optatte fotograf som tilsynelatende forsøker å få ett eller annet rett foran sig i objektivet, mens han i virkeligheten benytter vinkelsøkeren for ganske umerkelig å få et fotografi av den unge dame. Kort efter snubler han og . . .

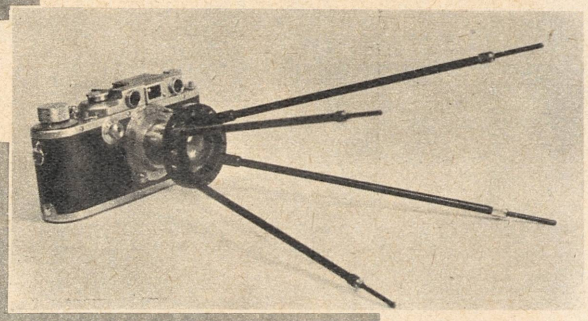
. . . kneler foran den ubekjente som betrakter ham muntert. Hun har jo for lengst merket hvad den unge mann vil. Brumbo på sin side har i alle overraskelser åndsnærværelse nok til å skru på objektivet for å gjøre det klart for neste optagelse

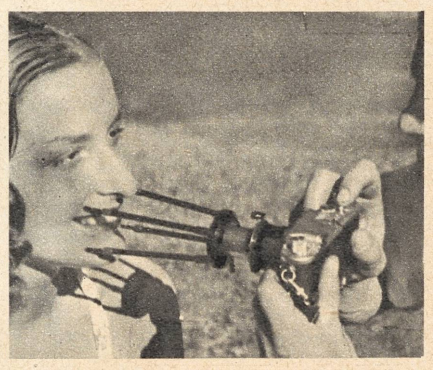
Og hans spesielle kjærlighetserklæring består i at han straks fotograferer henne på sin meget grundige måte. „For et vakkert øie!" stammer han, „tillat mig å feste det til filmen". Den ubekjente tillater det, og . . . (til høire ovenfor)

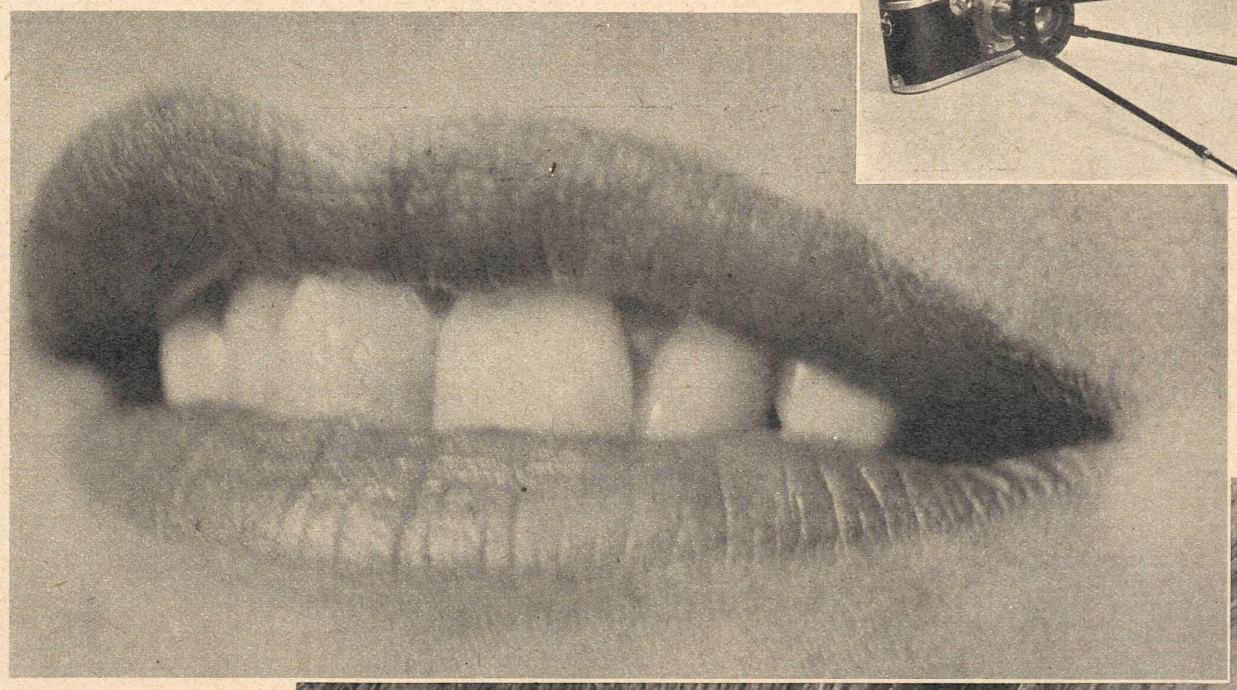
. . . Brumbo trekker frem et nærinnstillingsapparat med hvilket han kan ta bil-ledet med største presisjon

Stativet som kan skrues på for nærinnstilling

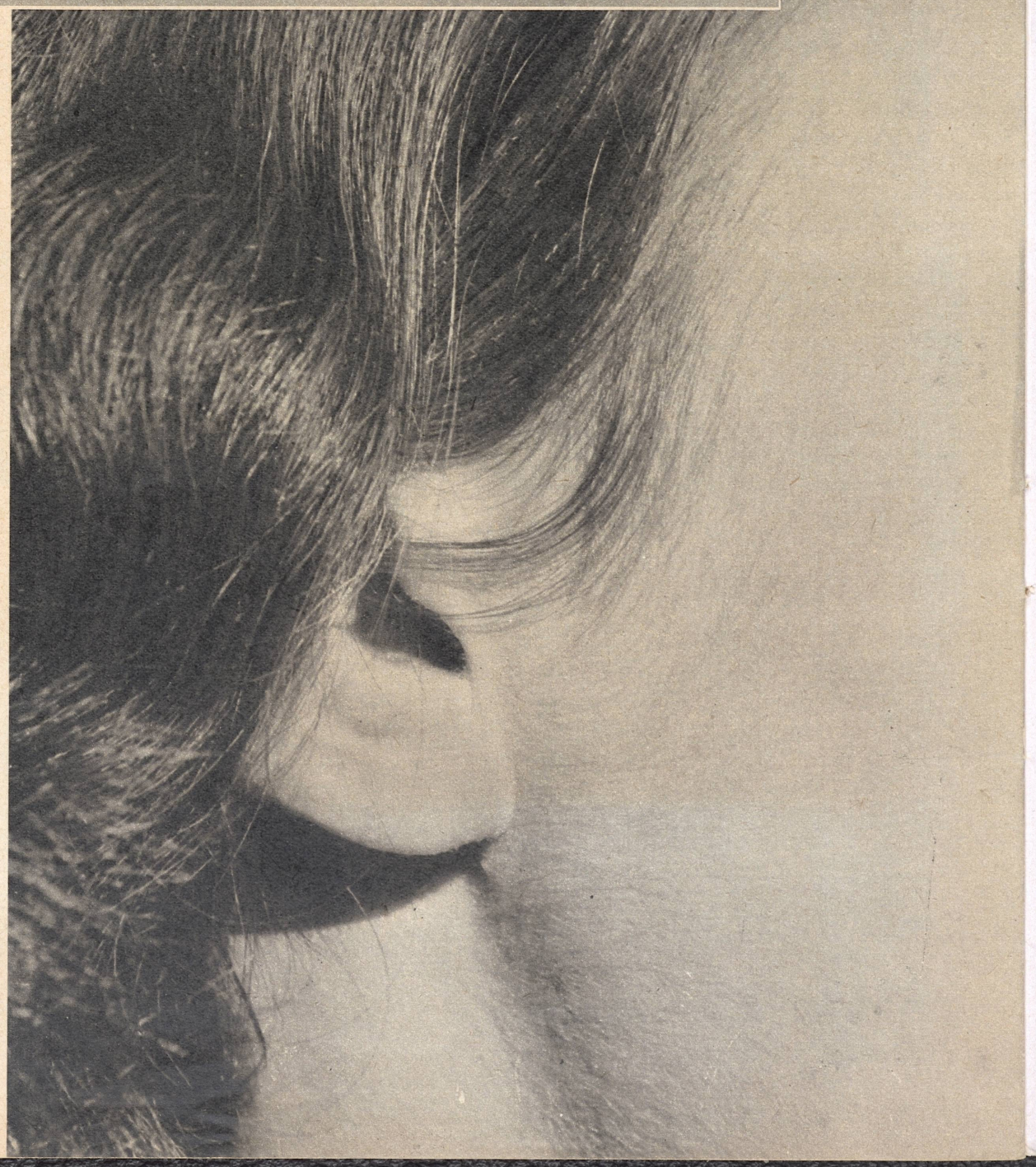

Men også hennes munn henrykker ham. Villig smiler hun inn i objek-tivet. Brumbo er henrevet, og hadde ikke stavene til innstillingsutstyret hjulpet hendene hans til ro, vilde sikkert ikke disse friske pikelebers lokkede buer ha kommet så eksakt frem. (Billede til høire)

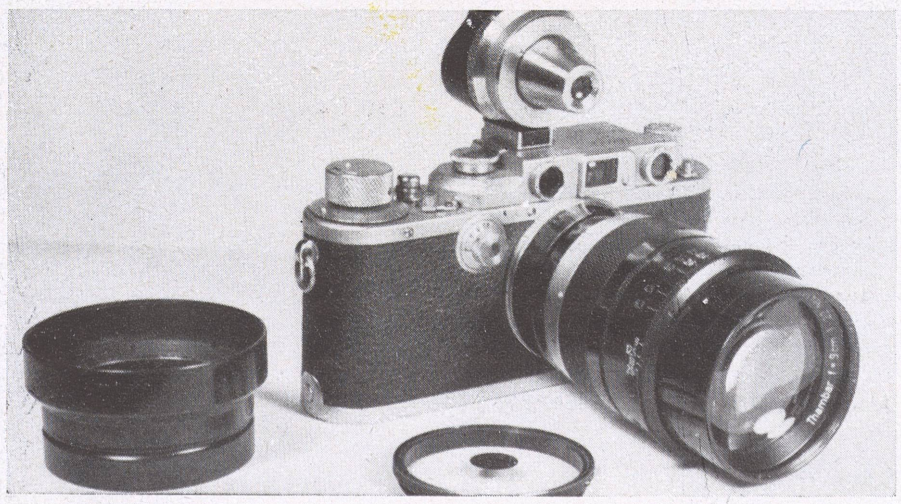

„De er vel fotograf!" sier piken og smiler litt spottende, da han tilslutt også hadde tatt et billede av øret hennes. „Ja", svarer Brumbo beskjedent, „og jeg har nettop benyttet et nærobjektiv med søker for billedutsnitt (billede til høire nedentor) Piken trekker på skuldrene!. „Ja, hvad betyr det. Så lenge De i stedet for Deres enkeltoptagelser ikke har tat et billede av mig selv, imponerer Deres kunst mig ikke!" Og Brumbo inviterte henne og lovet henne høit og høitidelig å gjøre hennes livs skjønneste optagelse

Mesterstykket av mannen med miniatyrkameraet!

En farveoptagelse med „soft focus". Brumbo fikk for denne optagelse et så strålende blikk fra piken at han nu blev grundig forelsket. Og når man idag spør ham hvorledes han er blitt kjent med sin kone, svarer han leende: „Det kan jeg takke miniatyrkameraet for, med påsatt „soft focus" og tilhørende distansestativ!" Det lyder nesten pedantisk, men som håpløs fotolibhaber må dette ikke bare være ham tilgitt — men også hans selsomme mellemmann som sees i billedet til høire!

Troen på våren

Farverik og glitrende reiser der sig en fantastisk hodebesmykning op fra „solmasken". Masken som blir bundet for ansiktet ved „Perchten-løpet" opbevares i generasjoner blant bondens familiekostbarheter. Den er et symbol på det gjenopvåknende liv i naturen

En mørkets demon. Bekledd med grovt tøi skal masken forestille det hendøende år. Den er en mørk „Perchte" slik som den til fru „Perchta"s ære løper gjennem landsbyene om kvelden

En „lysets" maske. Som „solmasken" gjelder den for å være lysets gode ånd og tjener „solfruen"

Demoner i Salzburger landet

I de tolv hemmelighetsfulle rimfrostnetter foregår den dag i dag i Gasteinerdalen det såkalte „Perchten"-løp. Fru „Perchta" gikk for å være naturens „stammor". De „mørke eller stygge" „Perchter" legemliggjør det hendøende år, mens de „vakre" maskene skal forestille det nye liv og det nye år. Det er ofte vanskelig å sette på sig maskene og hodepynten som veier op til 40 kg. Den eldgamle skikk blir bare utøvet av menn. I et slags rytmisk løp som varer seks timer bærer det nedover dalen, fra gård til gård mot Bad-Gastein. Optoget blir gjennemført med hele den kraft og glede som er egen for bøndene. Mange ganger er det sekstiåringer som tar på sig de tunge maskene, og med en sann fanatisme hengir de sig til „Perchten"-løpets demoner. Et helt følge av hekser og groteske dyrefigurer farer med skrik og skrål bakefter Perchtentoget. Først mot aftenen slutter den vilde jakt.

Et „snabeldyr" med en „heks". I „Perchten"-løpet spøker uhyggelige masker, som er fulle av symbolikk

„Dukkekasteren". Han kaster dukken sin til pikene i tilskuerkretsen, — en skøierstrek som skal tyde på fruktbarhet

Bøndene kjemper for våren. Vårmaskenes tog blir stadig truet av mørkets makter. Det er ikke alltid at bøndene bare er tilskuere; mange ganger blander de sig med de maskerte. Det håndgemeng, som på denne måten opstår, ligger like på grensen mellem spøk og alvor. Med kraftige knyttnever blir vinteren fordrevet

og i

Tyrol

I Imst i Pinzgau i Tyrol driver bøndene „spøkelses"-løpet. Denne skikken er enda mer original enn „Perchten"-løpet. Maskene er mer djevelske og forvridde, „spøkelsene" selv vildere. En impulsiv lyst bringer her menneskene som efter en lang kold vinter vil bestyrke virkningen av den opstigende sol — til på denne måten å virkeliggjøre eldgammel overtro.

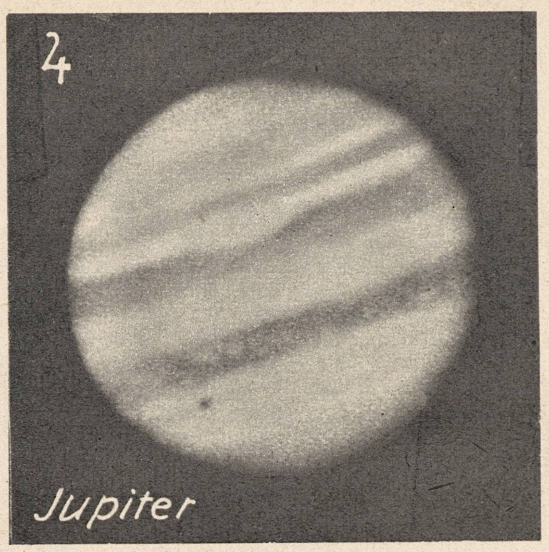
Fascinerte tilskuere: gutter fra Imst. Engang når de blir store skal de selv ha på sig disse maskene, da skal de selv dra avsted som demoner eller vår-ånder, og føre videre denne arv fra lengst avdøde aner

Til spinkle klokketoner danser og hopper de såkalte „Roller" som symboliserer våren og den kommende skjønne tid. Sledebjeller om livet, broket hodepynt og en nydelig maske er vår-åndenes kjennetegn

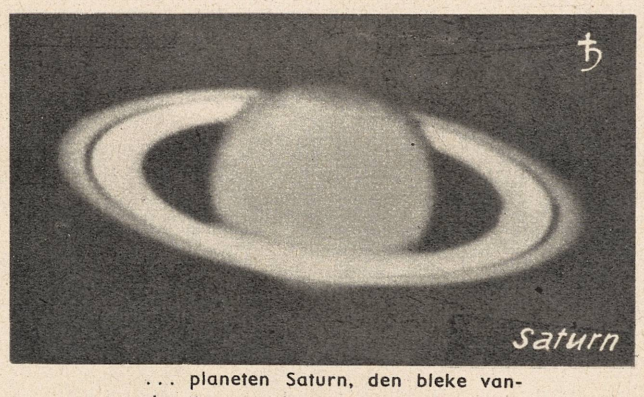
„Bjelleklingeren" tremstiller vinteren. Han bærer en mørk maske og et bredt lærbelte med store kubjeller. Ved noen eiendommelige tunge sprang får han dem til å ringe

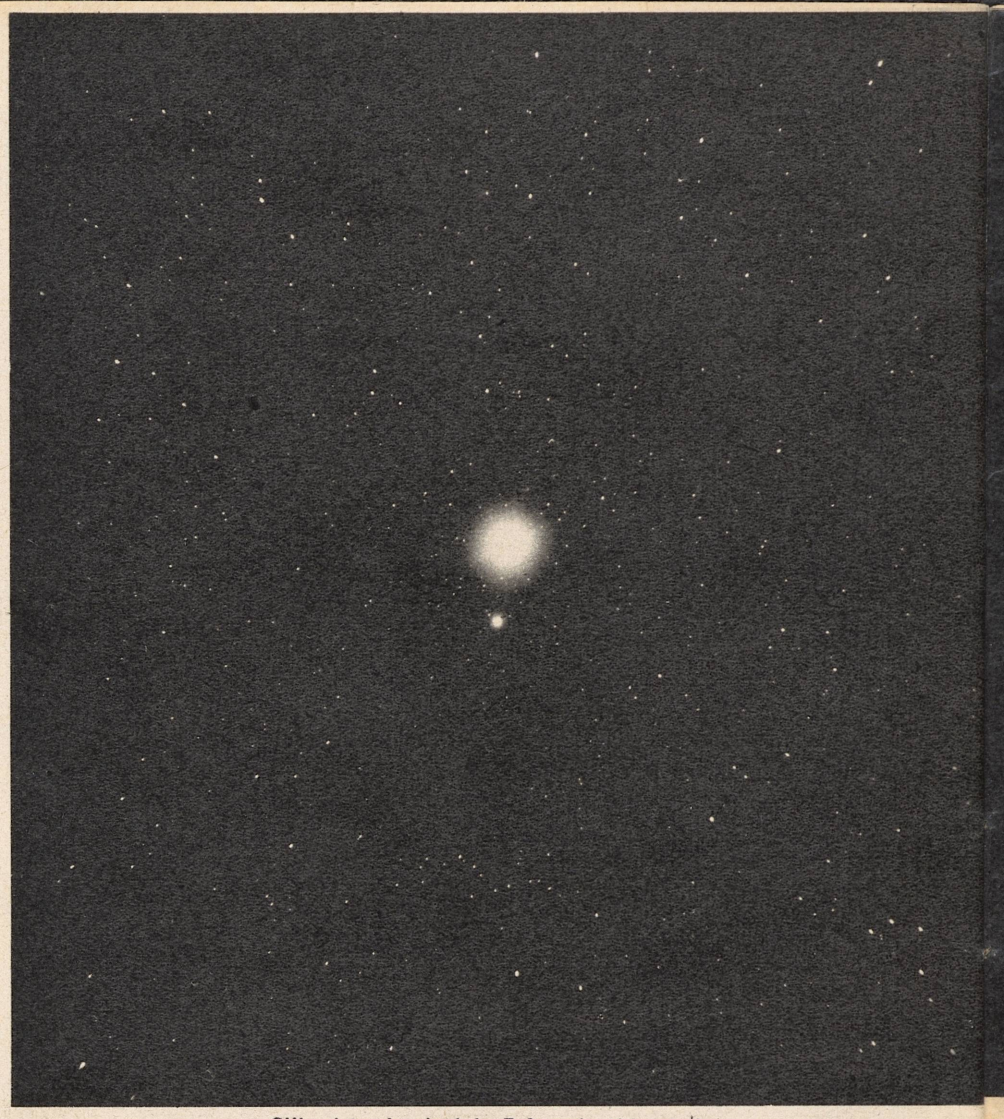
Himmel-sensasjonen i 1940/41, den „store konjunksjons" dobbeltstjerne består av

. . . planeten Jupiter, den største blant vandrestjernene om solen, og av . . .

Det kommer vel til å skje store ting på jorden . . .

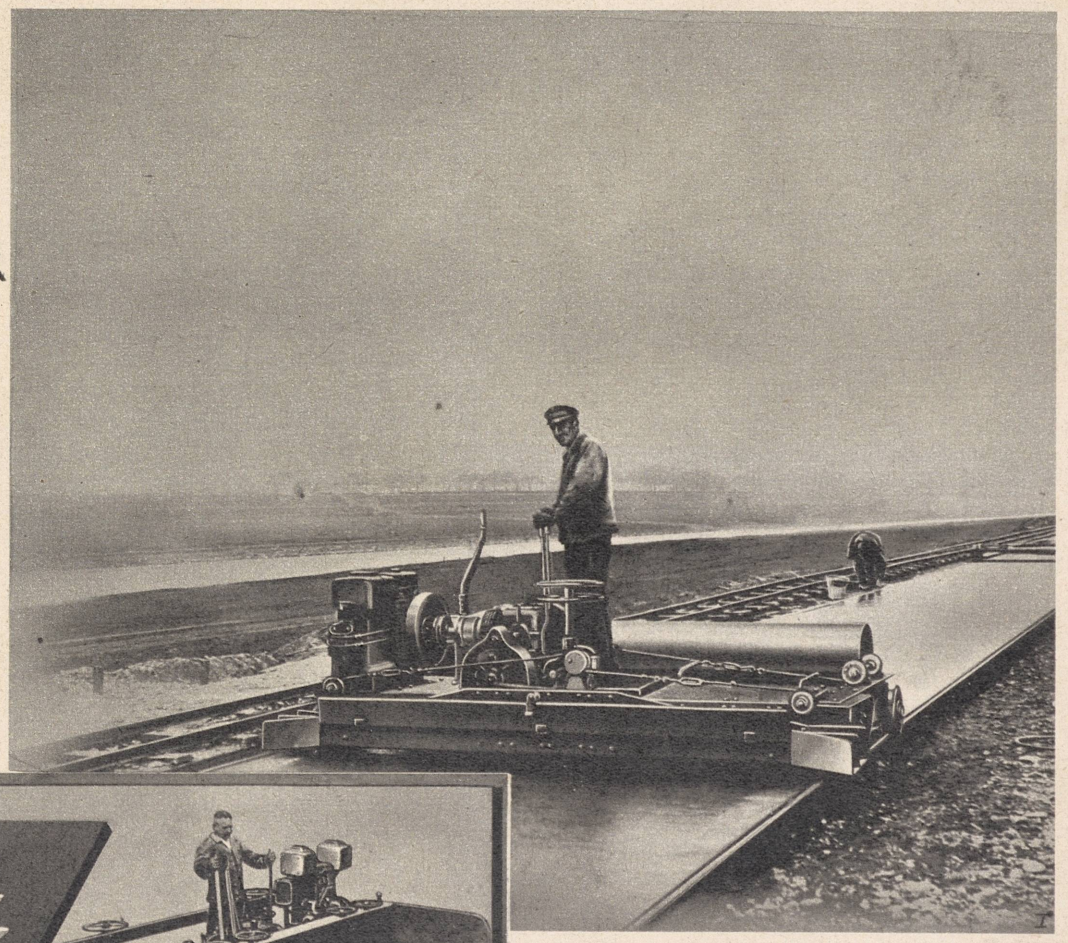
. . . planeten Saturn, den bleke vandrestjerne med støvringen. Syv måneder er de to forbundet med hinannen

Slik viste de sig i år 7 før vår tidsregning

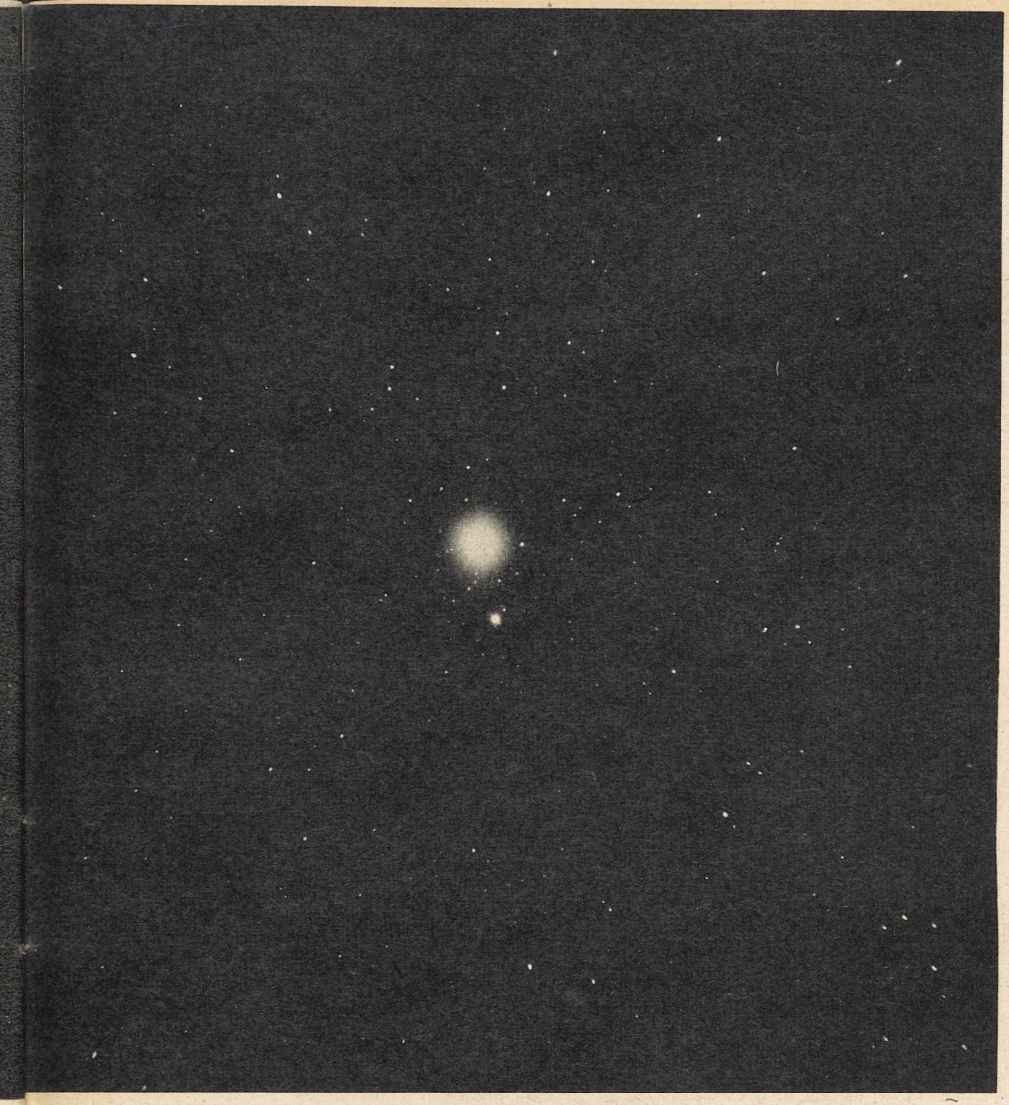
— det historiske år da Jesus av Nasaret blev født, — dengang i fiskenes stjernebillede. Vitenskapen tror å kunne anta at dette betagende himmelsskuespill var „Betlehemsstjernen" som lokket de babyloniske stjernetydere — „de vise menn fra Østerland" — til Palestina, og som senere blev kalt „de hellige tre konger"

VÖGELE
VEIANLEGGS-MASKINER

JOSEPH VÖGELE
A. G. MANNHEIM
Telefon Nr. 45 241 · Telegramm-Adr. Bahnfabrik

. . . og slik oplever vi den idag —

denne gang i bukkenes tegn. Denne Jupiters og Saturns „store konjunksjon" forekommer gjennemsnittlig hvert 160. år; siden „Messiaskonstellasjonen" I år 7 før vår tidsregning har det hendt 98 ganger, derav et dusin „største konjunksjoner", hvorav den siste før 1940/41 fant sted i året 1682/83. Den neste kommer først til å gjenta sig om 800 år i det samme dyrekretstegn

Saturn og Jupiter i den gamle stjernetro.

Kopperstikkeren Jørg Pencz har i disse to kopperstikkene gjengitt den astrologiske betydning av de to stjerner: den bleke haltende Saturn, hersker over de store tidsrum, og som — lik Chronos — spiser sine egne barn og fremkaller fruktbarhet, men også vannmangel — Jupiter, gudenes far og herskersymbolet. For hver gang de treffer hinannen „til konferanse" — tre tilnærmelser i en konjunksjon — da må det vel skje store ting på jorden, truende og forløsende. Tilsynekomsten av de vises dobbeltstjerne er således alltid omgitt av legender og spådommer, og ingen ringere enn Kepler hadde i forbindelse med Jupiter og Saturns konjunksjoner bygget op en hel periodelære samt en kjede av verdensbegivenheter fra Adam over Jesus frem til Keplers dager — og inn i fremtiden. Når „de vises stjerne" også i våre dager viser sig igjen har profetene, og slike som vil bli det, allerede ydet gode prøver på deres fantasi

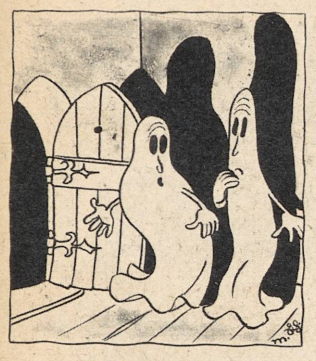

Elegant i enhver hånd: den gjennemsiktige **Pelikan** -fyllepenn

„Vent til du blir større — så kan du også få lov til å spøke i herskapets soveværelse!"

0⁰⁰ – 1⁰⁰

„Gå du først,
jeg er så redd!"

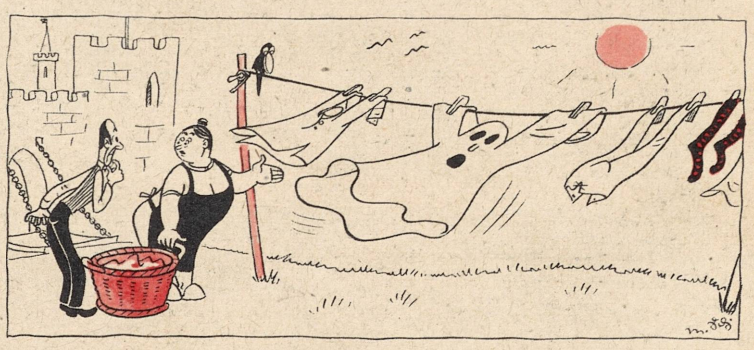
En time spøkeri

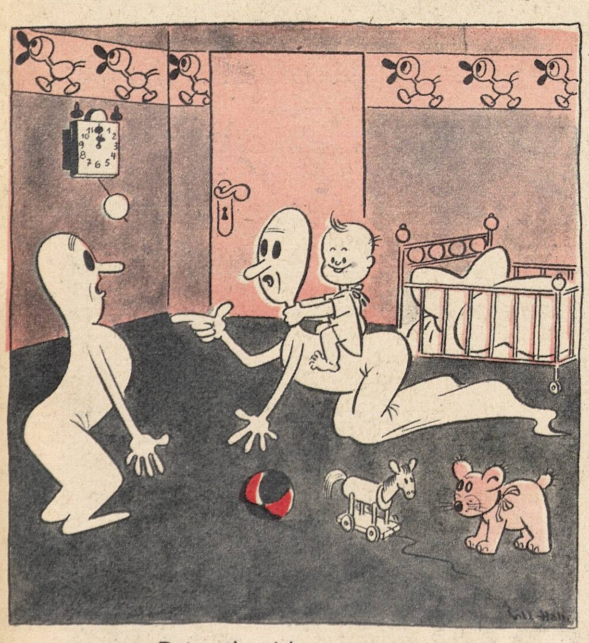
„Hvor lager De Deres klær, herr kollega?
De ser så vidunderlig skrekkinngydene ut!"

Hvorfor kommer spøkelsene bare mellem klokken 12 og 1 om natten? Hvorfor skulde det ikke være dem tillatt å spøke til klokken fire om morgenen, eller allerede klokken 11 om formiddagen? Kanskje gjør de det også, vi merker bare ikke noe til det! For en lys formiddagstime er altfor nøktern til å la uhyggelige tanker dukke op. Og det er hele hemmeligheten: middnattstimen er allerede i og for sig dyster, og derfor er den best egnet til å se overnaturlige ting i. Middnatt! Spøkelsestimen!! Hør — var det ikke noe som klorte på døren? Hvad er det som glor ut fra hjørnet, — hvad svever inn gjennem vinduet? Psst!! Ikke en lyd! En ugle skriker... plutselig fra øverste etasje et skrik, som går gjennem marg og ben: Hjelp! Det spøker, det spøker!!! Enhver by har huser, som tross en latterlig lav leie står tomme, fordi det spøker i dem! I bondehuser flyr rødbeter langsomt gjennem luften, annet steds lusker det så merkelig omkring at man får gåsehud, og hos eldre tanter blir ofte dynene tatt vekk. Disse spøkelsene er naturligvis ingenting i forhold til de representative ånder som optrer i slotter. Der svever den „hvite dame" omkring, eller ridder Kuno feier nedover trappen — uten hode, men raslende med lenker. Dette er ånder som forhøier salgsprisen overordentlig i de slott hvor de holder til. Naturligvis er slottsbeboernes tanker frivole, men hvad skal man da si til humoristene som tenker enda mer respektløst over åndene? I grunnen får vi si: takk! For det er dem som på en charmerende måte forteller om spøkelser! Andre spekulerer i den hemmelige skrekk som hvert menneske har for spøkelser. Men humoristene viser ganske hyggelige figurer fra det hinsides som har helt menneskelige svakheter! Lettet ser man at det finnes komiske spøkelser og så ler man dobbelt så fornøiet! Naturligvis med en unntagelse dersom leseren er spiritist! I så fall vil han forsvare åndene som sine helligste goder. Han vil heller ikke at det blir laget vitser over åndene. Et spørsmål: kan man se spøkelser? Ja — så lenge man tror på dem. For lang tid tilbake hersket en mengde guder over menneskene. Fra den velforsynte Olymp steg de stadig ned på jorden for å drive gjøn med menneskene. Idag er det bare velpleide aner eller anonyme spøkelser som optrer på denne jord — og de opfører sig virkelig meget pent! Ikke bare det at de pent holder sig til sin bestemte time, — også i den tiden er de temmelig uskadelige — hvis man skal tro humoristene! Ett er naturligvis særlig charmerende: de er med alle sine streker hevet over den menneskelige makt. De kan foreta de umuligste ting, og blir aldri straffet av noen lov! Tenk Dem nu at De også hadde anledning til det. Midt på natten å kunne trekke Deres sjef i skjegget og å kunne rope „huhu"... å, herlig! — Men dessverre, det går ikke. Det må man overlate til spøkelsene. Det som hos levende mennesker vilde være barnslig eller straffbort uvesen, er for dem en slags plikt. For av spøkelser venter man at de skal opføre sig spøkelseaktig. Men allikevel, — det er og blir noe uhyggelig ved dem. Det beste middel mot det, nemlig å le hjertelig, har også humoristen funnet på. Og så anbefaler vi særlig lesere med svake nerver å lese disse to sidene om natten mellem klokken 12 og 1!

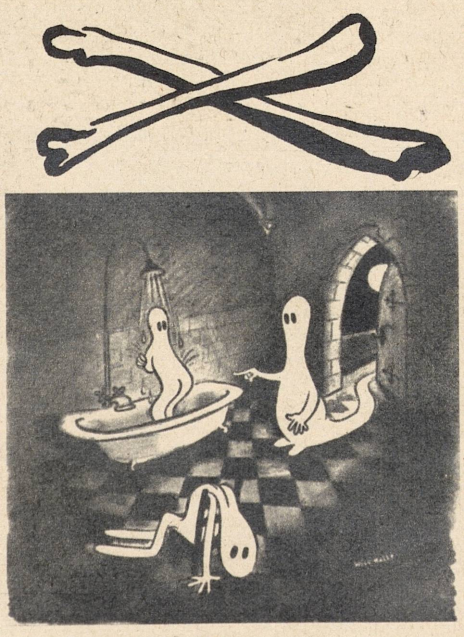
Anton Sailer

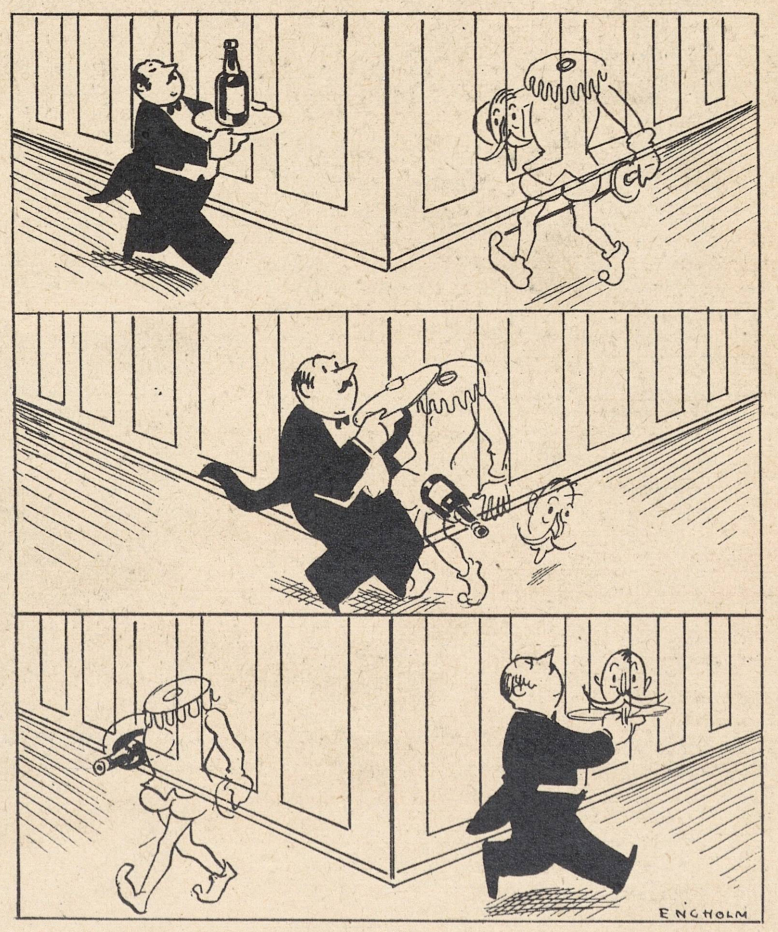
„Hver fjortene dag er denne greien
blant slottsvasken"

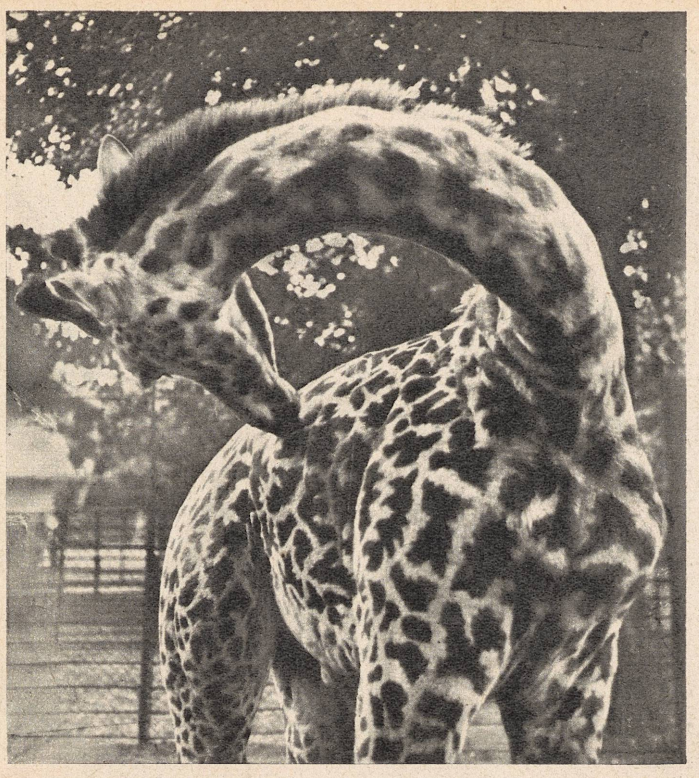
Det spøker I barneværelset
„Hvad skal jeg gjøre — han har
enda ikke hørt snakk om spøkelser!"

Esteten
„I natt skal jeg nemlig spøke
hos en vakker dame!"

Det spøker i hotellet!

Høist merkverdig!

Naturens luner

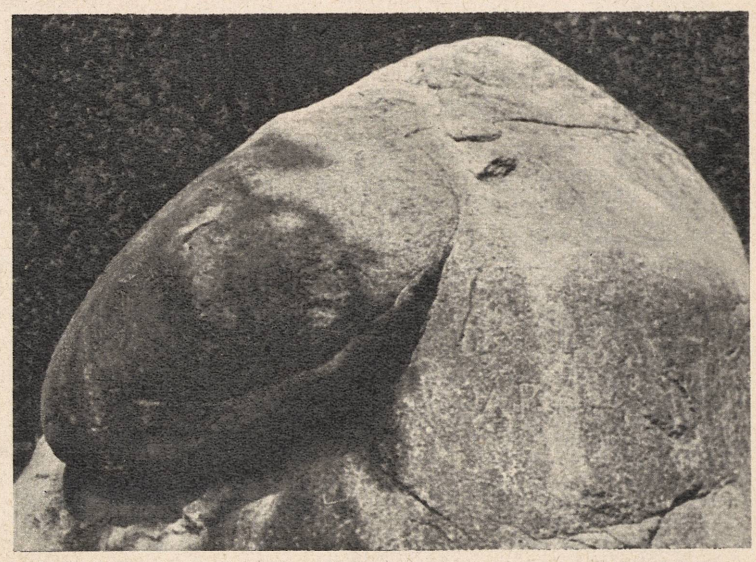
eller

Det er ikke bare mennesker som ofte kan se ut som dyr!

Treet, som ikke vil være et tre

Ved årelang øvelse lyktes det ham virkelig å se ut som en giraff. Sikkert, et godt resultat. Det har bare den ulempe, at treet aldri vil kunne endre utseendet, og må være „giraff" hele sitt liv. Og hvor mange mennesker har gått forbi det uten å legge merke til den slående likhet. Men en dag kom belønningen: en fotograf opdaget girafftreet og tok et billede av det

Har stenene en hukommelse?

Hvis de har, da må denne ærverdige sten i sin ungdom engang ha sett en sjøelefant, som den så gjennem årtusener søkte å efterligne. At det idag ennu ikke står i den zoologiske have, med en liten påskrift „forstenetsjøelefant", er en av de store urettferdigheter, som dessverre stadig forekommer i livet

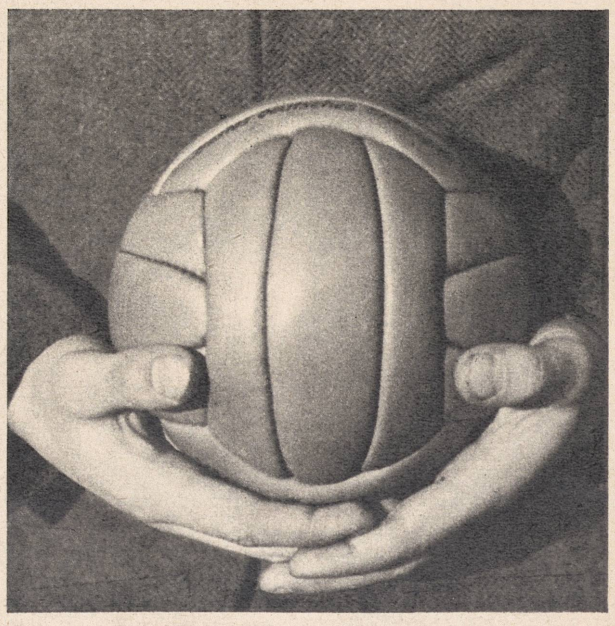
Dø og bli til!

Det var engang tre ærgjerrige griser, som alltid la sig ned nøiaktig på den måte, som de senere engang skulde glede det menneskelige øie med. Likheten mellem dem og det senere produkt er så stor, at en skulde tro at de tre pølser stammer fra hver av de tre gode griser. Et godt eksempel på skjebnefellesskap mellem trillingene som i uadskillelig harmoni vandret gjennem denne verden

Hver sin egen fotball!

sier beltedyret til sig selv og ruller sig sammen i sportbegeistring. Ved den popularitet, som fotballspillet nyter, kan man bare lykkønske dyret med at det ikke i ovenikjøpet kan skrive — ellers måtte det vel stadig gi autogrammer!

Signal nr. 17. 1. årgang, Desember 1940 / utkommer hver 14. dag / Chefredaktør: Harald Lechenperg / Forlag og trykkning: Deutscher Verlag, Berlin SW 68, Kochstr. 22/26 / All rett forbeholdes / All rights reserved / Entered as second-class matter at the Postoffice of New York N. Y. / Printed in Germany

Elektrisitet vunnet ved vannkraft

Vannkraftens fremskutte stilling som kraftkilde er intimt knyttet til utviklingen av stålrørsfabrikasjonen. — Vi er i besittelse av spesielle erfaringer med hensyn til konstruksjon og fabrikasjon av høitryksrørledninger (DRP. og AP.) — I den vitenskapelige beregning, — i konstruksjoner og utførelse har vi — i kraftleverandørenes interesse — utviklet egne metoder for ved hjelp av et minimum av materiale å opnå et maksimum av sikkerhet. —

AV 2540

MANNESMANNRÖHREN-WERKE DÜSSELDORF

Signal

Luftvernet er satt inn

Kanonen er klar til å fyre. Artilleristene avventer det øieblikk hvor flyet blir fanget av lyskasternes strålebundt, og tatt under ild. (Til den store billedberetning over luftvernet i dette nummer)

Foto
PK. A. Grimm